Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Kotzebue, Aug. v.; Oversat ved S. Sønnichsen.
Titel | Title:	Indianerne i Engelland : et Lystspil i 8 Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Morthorstes Enke, 1793
Fysiske størrelse | Physical extent:	152 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 46, - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00387 1

Det Kgl. Bibliotek

130024718272

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indianerne i Engelland.

Et

Lystspil i tre Acter

af

August von Kotzebue.

Oversat

ved

S. Sønnichsen.

Kiøbenhavn, 1793.
Trykt hos Morthorstes Enke.

2095

Personerne:

Sir John Smith, en Podagrist, forhen en riig Kiøbmand.	Hr. Gielstrup.
Mistriß Smith, hans Kone, en tydsk Frøken af Fødsel.	Mad. Knudsen.
Samuel, Toldindspector, } hans Sønner.	Hr. Frydendal.
Robert, Skibs-Kapitain, } hans Sønner.	Hr. Rosing.
Liddy, hans Datter.	Mad. Dalén.
Kaberdar, en fordreven Nabob af Mysore.	Hr. Schwartz.
Gurli, hans Datter.	Mad. Clausen.
Mussaffery, hans gamle Fortroelige.	Hr. Due.
Fazir, en ung Indianer.	Hr. Saabye.
En Vistor.	Hr. Elsberg.
En Baadsmand.	Hr. Knudsen.
Mester Staff, } to Notarier.	Hr. Thessen.
Mester Strussel, } to Notarier.	Hr. Bech.
En Dreng.	Mons. Heinsvig.

Scenen er i en engelsk Søestad, i Sir Johns Huus.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Act.

(En Sahl med Mellem- og Sidedøre.)

Første Scene.

(Den podagriske Sir John sidder paa en Stoel med Hiul og strækker sit syge indsvøbte Been fra sig. Liddy sidder ved Siden af ham og læser Aviser.)

S. John.

Nu, Vee!

Liddy.

Nu igien Smerte?

S. John.

Ak! det er ligesom der var en heel Sværm Bræmser i hver Taae.

Liddy.

Arme Fader!

S. John.

Gode Liddy!

Liddy.

Hvo der dog kunde hielpe!

S. John.

Dette Ønske er allerede en Lægedom. Du er jo det eneste Menneske her i Huset, som pleier mit syge Legeme og forfriſker min arme Siel med et godt Ønske.

Liddy.

Nei viſt ikke!

S. John.

Jo viſt! jo! See, jeg giver dig dette Vidnesbyrd for Guds Anſigt, du er den eneſte Troſt i min ſygelige Alderdom.

Liddy.

De glemmer deres Sønner.

S. John.

Mine Sønner? nu ja. Jeg Daare knurrede imod Forſynet, da min Kone, for atten Aar ſiden, fik en Datter. Sønner vilde jeg have, Sønner! raſke, flinke Karle! de, tænkte jeg, kan lettere forſørges, de hielpe ſig bedre igiennem Verden — ja, ja, de hielpe ſig igiennem og lade den arme ſyge Fader i Stikken. Der er nu Samuel.

Liddy.

Hans mange Forretninger. —

S. John.

Fy! Taknemmelighed mod Fader og Moder bør være et Barns første Pligt. Samuel er en Hykler, og Robert —

Liddy
(med nogen Varme).

Naa, og Robert, beſte Fader?

S. John.

S. John.

Dine Øine tindre, naar jeg nævner ham. Naa ja, Robert er bedre end sin Broder; men det en vild Krabat.

Liddy.

Han elsker dem saa kierlig.

S. John.

Hvad Fanden har jeg af hans Kierlighed, naar han er et tusende Mile borte? der krydser han omkring paa ubekiendte Søer, fra en Deel af Verden til den anden, imedens Podagraen krydser igiennem alle mine Lemmer.

Liddy.

Sandelig, det er blot for Deres Skyld han giør sig Livet saa suurt. Maaskee kommer han nu snart tilbage. Jeg seer hver Morgen efter Fløien, og naar han nu kommer tilbage med en rig Ladning, naar han forvandler vores Armod til Velstand — Seer De, kiere Fader, det kan en Søn udrette, Datteren kan ikke giøre andet, end pleie sin syge Fader.

S. John.

O, det er mere, end om Robert bragte mig Lekkerbiskener fra begge Indierne. Gode Liddy, naar Dit kierlige Øie taler til mig med saa megen Følelse; saa kan jeg ikke beskrive, hvor godt det giør mig. Du tænker vel ofte at din Fader slumrer, naar jeg saaledes sidder i min Stoel med lukte Øine? Nei, Liddy, din Fader beder for Dig!

Liddy.

Hvor sødt belønner dette Øieblik! (kysser hans Haand) Deres Velsignelse, min Fader! (Knæler ved hans Stoel.)

S. John.

Gud velsigne Dig! O vilde Naturen endnu unde mig Livet saa længe, at jeg kan see denne min oprigtige Fader-Velsignelse opfyldt! Gud velsigne Dig!

Liddy.

Og min Broder Robert?

S. John.

Ham ogsaa!

Liddy.

Og min Broder Samuel?

S. John.

Jeg bander ham ikke.

Liddy.

Men Deres Velsignelse. —

S. John.

Han har sin Moders Velsignelse.

Liddy.

Kiere Fader!

S. John.

Nu vel da! jeg velsigner ham! dog ikke som Fader; men som Christen! Staae op!

Liddy.

O, forhadte Partieaand i saadan en lille Familie.

S. John.

S. John.

Hvis er Skylden? Din Moders! hvem qvæler mig arme Mand fra Frokosten til Middagsmaden? hvem bebreider mig min usyldige Bankerot ved hver en ussel Mundfuld? hvem foragter min gode borgerlige Herkomst og bryster sig af tydske Ahner? hvem lader mig vansmægte? hvem snakker Leien fra vore Huusfolk og forqvakler de ringe Indkomster, som jeg endnu har tilovers af disse Huuse? Hørte Du, hvor jeg bad i Gaar Aftes om en Pibe Knaster og et Kruus Porter? Samuel kiørte paa Komedien med Din Moder, og jeg maatte sove min Appetit bort.

Liddy.

Bedste Fader! i Dag skal De ikke fattes noget.

S. John.

Gode Liddy! maatte dog en brav velhavende Mand kiende Dig, saa godt, som jeg, og tilbyde Dig sin Haand! saa tog jeg til Dig, og lod mig føde af Dig til min Død. (noget sagte, peger til Dørren lige over for.) Den fremmede Mand synes at have nogen Godhed for Dig.

Liddy.

For mig?

S. John.

Saa lader det. Han er just ikke ung mere, men oprigtig; og dit Hierte er jo frit?

Liddy (forlegen).

Mit Hierte er frit.

S. John.

See, derved kunde Din gamle Fader blive forsørget. Naa, vi vil lade Skiebnen raade. Au vee! nu trækker det mig igien fra Fodsaalen til Laaret.

Liddy.

Den megen Talen griber Dem an, (tager Aviſen) skal jeg blive ved?

S. John.

Ja, gisr det. Maaskee det kan lykkes mig, at falde lidt i Slummer.

Liddy.

Men var det ikke bedre, om jeg kiørte Dem i Deres Kammer? her er en evig Løben og Slagen med Dørrene, snart hos os, snart paa den anden Side hos de Fremmede.

S. John.

Nei Liddy, jeg bliver her i Salen; thi der skænder Din Moder mig Søvnen af Øinene. Hvad er det saa mere? Lad dem løbe og slaae med Dørrene, saa meget de vil; man kan vende sig til alting, kun ikke til en trættekiær Kones Røst.

Liddy (læser).

Paris den 16de Januarii.

S. John.

Eller veed Du hvad, Liddy! sæt Dig ved Dit Klaveer, syng og spil noget for mig, derved slumrer man ind, saa sødt.

Liddy.

Liddy.

Meget gierne. (Sætter sig ved Klaveeret og synger eller spiller saa længe, til hun seer at den Gamle er falden i Søvn; derpaa staaer hun op). Han sover! hviil nu rolig, og vaagn munter op! Nu gesvindt! Tom har nok længe staaet paa Luur. (lister sig til Vinduet, vinker og pister) Han forstaaer mig allerede. (Hun kommer tilbage og søger et Par Manskietter frem af sin Syepung). Naar kun ikke min Moder forstyrrer mig, eller Samuel, den vantroe Spørger, (Keler hen til Faderen) eller dersom min Fader endogsaa vaagnede, — O Vee! — saa var jeg i en smuk Forlegenhed.

Anden Scene.

En Dreng. De Forrige.

Liddy
(lister sig hen til ham paa Tæerne).
St, sagte! den gamle Herre sover.

Drengen.

De har ladet mig vente fordømt længe, smukke Miß.

Liddy.

Naa, Naa, du skal faae en halv Pence mere derfor. Der, tag det Par Manskietter.

Drengen.

Skal jeg sælge igien?

Liddy.

Ja vist.

Drengen.

Hvor meget skal de koste?

Liddy.

Tre Kroner er den ringeste Priis. Jeg har arbeidet paa dem i fem Nætter.

Drengen.

Det spørger Kisberen ikke efter. Naar de kun smukt falde i Øinene; saa er det ligemeget, om man har arbeidet paa dem i fem Nætter eller fem Minutter.

Liddy.

Sladdre ikke saa meget, den gamle Herre kunde vaagne.

Drengen.

Naa, jeg gaaer allerede.

Liddy.

Vie, jeg har endnu mere at sige dig; naar du nu har solgt Manskietterne, saa gaaer du hen til vores Naboe, Urtekræmmer Williams, og kisber et Pund af den bedste Knaster.

Drengen.

Meget vel!

Liddy.

Siden henter du en Flaske Porter paa Vertshuset, nede paa Hiørnet; og naar du har faaet det altsammen, saa staaer du igien paa Luur, til jeg vinker af dig.

Drengen.

Jeg forstaaer dem.

Liddy.

Liddy.

Naa lob.

Drengen.

Gud være med dem, smukke Miß! (Gaaer).

Liddy.

Gode Fader! Dine Ønsker ere saa beskedene, saa indskrænkede — Nu gesvindt til mit Arbeide! (tager Syetoiet frem) det er saa sødt at arbeide for en Fader, det gaaer saa rask fra Haanden.

Tredie Scene.

Samuel med Hat og Stok. De Forrige.

Liddy.

God Morgen Broder!

Samuel.

God Morgen! (sagte) Hum, hum, jeg har dog vel lukket til overalt? Jeg maae dog see efter — der er Nøglen til Skatollet, denne er til Kofferten, denne til Klaveeret, denne til Skabet — alting er rigtig! (Vil gaae).

Liddy.

Jeg frygter Du har glemt det vigtigste.

Samuel.

Det vigtigste? jeg? — Hvad kan det være? Svar?

Liddy.

Dit Hierte, min Ven. Det kommer mig for, ligesom den unge Indianerinde her i Huset, havde stiaalet Nøglen dertil.

Samuel.

Samuel.

Vær kun ubekymret! — Det er sandt nok, jeg føler saadant noget; men jeg er paa min Post. Jeg har i al Fald føiet de fornødne Anstalter.

Liddy.

Anstalter imod Kierlighed? Ei, lad mig dog høre dem.

Samuel (med Eftertryk).

Er Du maaskee nødt til at bruge dem?

Liddy (forlegen).

Jeg?

Samuel.

Ja Du! mener Du, jeg har ikke giettet det? Den unge Nar, denne Indianer, som vores Broder Robert slæber om med sig paa Søen, og hvis Skiebne han saa hemmelighedsfuld fortier — i Fortrolighed, denne unge Laps har taget min Syster Liddys Hierte med paa Reisen.

Liddy.

Du kalder ham en Nar, en Laps; og Liddy skulde være forelsket i ham?

Samuel.

Naa, naa, hun har ladet sig forblinde af Diævelen. See nu, Søster! naar man vel løber tyve Gange om Dagen til Vinduet, for at see, om den stakkels Karl har god Vind. —

Liddy.

Det skeer for Broder Roberts Skyld.

Samuel.

Samuel.

Broder Robert har for giort saa mange Reiser, og Søster Liddy har aldrig baaret sig saa jammerlig ad, som sidste Gang. Men, fald mig ikke ind i Talen! — videre, naar man blive rød, saa tidt en eller anden nævner en vis Person; naar man bærer en vis Silhouette hos sig, i sin Tegnebog; saa spørger jeg: er det Kierlighed? Svar: ja.

Liddy.

Og jeg spørger: naar man uden Tilladelse søger i sin Søsters Tegnebog; er man da ikke en Spitsbube? Svar: ja.

Samuel.

Hvad kan jeg for, at andre ikke omgaaes saa forsigtig med deres Tegnebøger, som jeg med min?

Fierde Scene.

Mistriß Smith. De Forrige.

M. Smith.

Det er i Sandhed meget nobelt! naar Bordet er serveret om Middagen, saa sværme de alle her omkring, som Bier; men naar jeg om Morgenen tager en Bønnebog i Haanden, for at entretenere mig med min Skaber, saa løber en her og den anden der.

Samuel.

Embedsforretninger, naadige Mama.

M. Smith (til Liddy).

Og Du?

Liddy.

Liddy.

Jeg læste Aviserne for min Fader.

M. Smith.

Da har jeg dog længe hørt jer sladdre med hinanden; hvorom handlede denne Diskours?

Liddy.

Jeg spøgede med min Broder.

Samuel.

Og jeg talede meget alvorlig med min Søster.

M. Smith.

Men, hvorom?

Liddy.

Om den vilde unge Pige, som har boet i vores Huus i fire Maaneder.

Samuel.

Om den unge vilde Knøs, som over Aar og Dag sværmer om i Verden med min Broder Robert.

Liddy.

Hun har besnæret ham til Trods for hans Forsigtighed.

Samuel.

Han har fanget hende til Trods for hendes Letsindighed.

M. Smith.

I synes begge to at have Ret; thi I har begge mistet Forstanden.

Samuel.

Jeg? jeg er meget vel fornøiet med min.

M. Smith.

M. Smith.

Det beviser just, at Du ikke har megen. Mennesket er ikke fornøiet med noget i Verden, uden med sin Forstand, jo mindre han har, desto gladere er han. Sans badinage, jeg vil ikke haabe, at een af Jer skulde være capabel til, at tænke alvorlig paa saadant noget; thi omendskiondt I ere af borgerlig Herkomst paa Faderens Side, saa flyder der dog gammelt adeligt Blod i Jeres Moders Aarer. (Seer vexelviis paa Samuel og Liddy, ligesom hun ventede paa Svar. Begge tie. Liddy syer og Samuel leger med sit Stokkebaand. Mistriß Smith hæver sin Stemme og sætter begge Armene i Siden.) Hvorledes? hvad? skulde jeg opleve den Skam, at see min ældste Søn Samuel gift med en Landstrygers Datter?

Samuel.

Forsigtig, naadige Mama! forsigtig! Vores fremmede Logerende kan høre hvert Ord.

M. Smith.

Og Du kunde saaledes forglemme Gud og Din Stand, at give dit Hierte til en Hedning, som oven i Kiøbet er en Borgerlig?

Liddy (bedende).

Sagte, kiere Moder! min Fader sover!

M. Smith.

See engang! jeg troer hun understaaer sig at befale mig Taushed. (Vender sig om til den Gamle og skriger endnu høiere). Han skal ikke sove! han skal vaagne! han skal hielpe at forhindre sine Børns Daarligheder. Hey da, Sir John!

S. John

S. John (farer op af Søvnen).

Au, Vee!

M. Smith.

Naa, hvad er der?

S. John.

Mit Been.

M. Smith.

Forglem Deres Been, her tales om gandske andre Ting, som angaae Dem langt nærmere.

S. John.

Langt nærmere? Jeg gad dog vide, hvad der angik mig nærmere; end mit eget Been?

M. Smith.

Jeg troede, i Sandhed, at der gaves dog mange andre Ting i Verden, som kunde interessere Dem mere, end den indsvøbte Fod?

S. John.

Saa? det er vel mueligt!

M. Smith.

Et Been er dog altid kun et Been; og et podagrisk Been er slet intet værd.

S. John.

Det er meget sandt!

M. Smith.

Man skulde reent glemme, at man havde et.

S. John.

Virkelig, det skulde man — Au Vee! Au Vee!

M. Smith.

M. Smith.

Havde De mindste Smule Lecture, saa maatte de vide, at de gamle Stoiker ikke ansaae Smerten for noget Onde.

John.

Fanden heller! de har ikke havt Podagra!

M. Smith.

Min gode Sir John! De kan ingenlunde forsvare, at De har saa liden Levemaade. De havde en Gemalinde af Stand, og manglede ikke Leilighed at lære; hvor ofte har jeg ikke allerede prædket for Dem, og hvor ofte skal jeg endnu prædke for Dem: at intet ennuyerer en Frisk mere, end naar en Syg altid sladdrer om sin Maladie.

John.

Naa, saa tael De da om noget andet — for Guds Skyld!

M. Smith.

Det har jeg længe vildet; men De lader mig jo ikke faae et Ord indført. Her staaer Deres Søn, Sir Samuel Smith, og her Deres Datter, Miss Liddy Smith.

John.

Det seer jeg, Gud skee Lov!

M. Smith.

De ere begge to blevne gale!

John.

Begge to?

M. Smith.

Den allerkiereste Hr. Søn, som jeg med saa megen Omhyggelighed opdrog efter adelige Grundsætninger, har Lyst til at gifte sig med en forløben indianst Tøs?

Samuel.

Hvem siger det? Tales der allerede om Giftermaal? Naar man endelig spørger mig: om den Pige behager mig? saa er Svaret: ja; men førend jeg virkelig strider til en Forbindelse, saa ere der endnu 100,000 Omstændigheder at overveie, Millioner Hindringer at rydde af Veien, og uendelige smaa Bagateller at bringe i Stand.

S. John.

Ja, min Skat, det staaer jeg dig inde for; Samuel vil ikke overile sig.

Samuel.

Nei, sandelig ikke! —

S. John.

Men gior han det, saa er det den første fornuftige Streg i hans Levetid. Den Pige er allerkiereste, hendes stumpede Næse fortryllende, hendes naive Lune henrykkende.

M. Smith.

Atter meget nobelt talt, hvo som hørte dem snakke, skulde troe, at deres hele Forstand var sunken ned i den hovne Fod. Det hele Litanie, som de der har læst for mig, er neppe tilstrækkeligt at giøre en Nar lykkelig. De vigtigste Punkter, Axlerne, hvorom den

den moralske Verden dreier sig, dem har min Hr. Mand forglemt.

S. John.

Og de ere?

M. Smith.

Fødsel og Penge.

Samuel.

Meget sandt!

S. John.

Hvad Pengene angaaer, saa har De dessværre ret.

Samuel.

Ganske ret.

S. John.

Imidlertid haaber jeg, at den unge Indianerinde kan tilfredsstille deres Fordring i denne Post. Faderen gaaer saa stille; men det lader, som han har sit paa det Tørre. Han lever godt, skylder ingen, betaler os sin ugentlige Leie paa Klokkeslettet. —

Liddy.

Han gior ogsaa meget godt imod de Fattige!

M. Smith.

Mon Dieu, hold dog op med disse ækle Beregninger! Altid hører man dog paa dem, at de engang har været Kiøbmand; hvo har nogentid regnet det for et Tegn paa Velstand, naar en betaler ordentlig? De rigeste Folk, min Herre, skylde hele Verden, dog passe pour cela! vi vil lade det gielde;

men den vigtigste Punkt bliver dog uafgiort. Eller lader De maaskee denne Orden i at betale ogsaa gielde for et Beviis paa en fornem Herkomst?

S. John.

Ney, sandelig ikke! men jeg holder denne Punkt for overflødig. Pigen er velbaaren, og det høivelbaaren; derunder forstaaer jeg: sund, med lige Lemmer. En pukkelrygged Frøken, om hun saa havde 16 Ahner, er i mine Øine altid høivanskabt.

M. Smith.

Mon fils! har du ingen Eaudelavande-Flaske hos dig?

Samuel.

O ja, naadige Mama. (Flyer hende den).

M. Smith.

Liddy, hold paa mig! Jeg vil falde i Afmagt!

S. John.

Giør Dem ingen Umage! vi forstaae ikke at sætte Priis derpaa.

M. Smith.

Det var ingen Under, dersom alle mine høie Forfædres Geister forsamlede sig her om mig med en spottende Latter. Det er ret tilpas til hende, til den tydske Frøken, som Grever friede til; fordi hun nedlod sig til at blive en engelsk Kiøbmands Kone, og foretrak et Menneske, uden Education, uden savoir vivre, uden nobles principes, en Bankerotspiller, en Krøbling, en Betler —

S. John.

S. John.

Liddy, kiør mig i mit Kammer!

M. Smith.

Troer De, jeg kunde ikke følge med derhen? Kun Taalmodighed! jeg skal strax komme efter.

S. John.

Naa, Liddy, saa kiør mig i Graven.

M. Smith.

Jeg skal endnu først tale et Par Ord med dig, min Søn!

(Liddy kiører den Gamle bort).

Femte Scene.

Samuel. Mistris Smith.

M. Smith.

Det er sandt, du er nu i den Alder, hvor man bør tænke paa Giftermaal.

Samuel.

Jeg tænker ogsaa derpaa.

M. Smith.

Det er ret godt, min Søn, ret priseligt; men du har allerede tænkt derpaa i 5 Aar, og det bliver altid ved Tanken.

Samuel.

Forsigtighed er Viisdoms Moder.

M. Smith.

Din Forsigtighed er en Lygtemand, som vil føre dig i en Sump.

Samuel.

Hvilken Parabel, naadige Mama! er Forsigtighed nogentid en Lygtemand? Svar: nei. Er Gurli en Sump? Svar: nei. Hun er snarere en Blomster-Hauge, eller en blomstrende Eng, eller en blomsterrig Aae.

M. Smith.

Ja, ja, der ere ogsaa Blomster, som voxe bag Hækkerne.

Samuel.

De lugte derfor ikke hæslig.

M. Smith.

Fy, mon Fils! deshonorer ikke mit Blod. En Pige uden Fødsel, en Indianerinde og tillige en Hedning, en Næseviis, et Veirglas, hvis Fader er en stille ærbar Abekat, som ingen kiender, og formodentlig ikke har en Skilling i Formue.

Samuel.

Hvad Fødselen angaaer, naadige Mama, saa veed de vel, man ikke pleier at see derpaa i Engelland.

M. Smith.

Nei dessværre. Slaven ved Skubkarren og Mylorden nyde her samme Ret.

Samuel.

At hun er en Hedning —

M. Smith.

Naa, det har just ikke saa meget at betyde.

Samuel.

Samuel.

Letsindig og foranderlig. — Hun er endnu ung. En fornuftig Mand kan sikkert danne hende til en fornuftig Kone. — Hendes Fader en Abe — saa spørger jeg: skal Samuel ægte Faderen eller Datteren? Svar: Datteren. Altsaa gaaer det mig ikke an. Men den vigtigste Punkt, som naadige Mama har nævnet, er Pengene. Her byder Forsigtighed at gaae vaersom til Værks. Jeg har ogsaa fordeelt mine Spioner, Lurere og Støvere paa deres Poster.

M. Smith.

Dersom du nu fik at vide, at hun virkelig har Penge, kunde du da være saa lidt nobel, at fatte en Beslutning?

Samuel.

En Beslutning? naadige Mama, De gior mig bange. Jeg troer, om man i dette Øieblik overbeviiste mig, at denne Pige var en Prindsesse, og Faderen en Fyrste med Tønder Guld i sit Skatkammer; saa vilde jeg dog skiælve for den Tanke, at fatte en Beslutning.

M. Smith.

Du er en Nar.

(Gaaer).

Samuel (allene).

En Nar? en Nar? (træder for et Speil og blæser sig op.) Seer jeg vel ud som en Nar? Svar: nei.

Siette Scene.

Gurli. Samuel.

Gurli

(er i Negligé. Hun er klædt paa engelsk; hendes Haar hænger uden nogen Pynt, lidt vildt omkring paa Hovedet; hendes hele Paaklædning er vel reenlig, men hist og her lidt uordentlig. I det hun gaaer ud taler hun endnu til nogen bag ved).

Nei, jeg vil ikke! ha, ha, det er dog besynderligt! der har de Mennesker hængt en Klokke i et høit Taarn, uden at spørge mig derom, og naar den Ting brummer saa og saa mange Gange, saa skal Gurli spise Frokost. Men Gurli vil ikke spise Frokost. Gurli er ikke sulten.

Samuel

(vender sig om til hende).

Hun er ganske allene! ypperligt! nu har jeg den bedste Leilighed at fritte hende ud, ret med Forsigtighed. (Høit) Jeg ønsker dem en god Morgen, smukke Gurli.

Gurli.

God Morgen, du naragtige Menneske.

Samuel (studser).

Naragtige Menneske? hvorledes skal jeg forstaae det? — De fornærmer mig Miß.

Gurli.

Vær ikke saa underlig! Gurli mener intet ondt; men Gurli maae altid lee, naar hun seer dig!

Samuel

Lee? af mig? — da maae jeg spørge: hvorfor? Svar?

Gurli.

Gurli.

Det veed jeg ikke selv. Jeg tænker, fordi du altid seer ud, ligesom hele Bengalens Vel hvilede paa dine Skuldere, og fordi du gior saa mange Anstalter for at skræve over en Rendesteen, som du havde hele Ganges for dig.

Samuel.

Jeg mærker, at Opdragelsen bliver alt for meget forsømt i Bengalen. Børn tale om Ting, som de ikke forstaae.

Gurli.

Gurli er ingen Barn længere, min fine Herre. Gurli vil snart gifte sig.

Samuel.

Gifte sig? virkelig?

Gurli.

Ja, ja, min Fader siger det.

Samuel.

Naar da?

Gurli.

Det veed jeg ikke.

Samuel.

Altsaa har Deres Fader udsøgt en Mand til dem?

Gurli.

Jo mænd! Gurli søger selv ud!

Samuel.

Virkelig? Er Valget ganske allene overladt til Dem! næsten maatte jeg spørge, smukke Miß: har

De allerede kaſtet deres deilige Øine paa nogen iſær? Svar:

Gurli.

Jeg kaſter vel mine Øine hiſt og her; men mit Hierte er saa roeligt, som en Vagtel i Reden.

Samuel.

Herligt, fortreffeligt! næſten kunde jeg spørge, smukke Gurli: hvorledes staaer jeg Dem an? Svar:

Gurli.

Du? ikke synderlig.

Samuel.

Altid falder De med Døren i Huſet! skal man da sige et Mandsperſon lige i Øinene, at man ikke kan lide ham?

Gurli.

Du spørger mig ja derom?

Samuel.

Om nu saa var. Og siden det bondeagtige Du! Som Ven raader jeg Dem, Miß, væn Dem af dermed.

Gurli.

Fader har ogsaa tidt forbudet mig det; men Gurli maae altid lee, naar Gurli skal tale til et Menneſke, som til et halv Duſin.

Samuel.

Men det er nu engang Brug hos os.

Gurli.

Naa ja da, jeg kan vel ogsaa kalde dig De, naar du endelig vil have det.

Samuel.

Samuel.

Skulde engang sødere Baand foreene os, saa er det — jo endnu altid Tid —

Gurli.

Ja, det har Tid nok.

Samuel (sagte)

Nu maae jeg rykke nærmere.

Gurli (gaber)

Jeg har endnu ikke udsovet!

Samuel (sagte)

Men forsigtig! forsigtig!

Gurli.

O, det Menneske bliver mig kiedsommelig!

Samuel (høit)

Salig! tre gange salig bliver den lykkelige, som engang faaer Lov til at plukke den deiligste Blomst, som den lifligste Zephyrs Dunst fremlokkede af sin Knop.

Gurli (leer)

Min Ven! dette Sprog er for mig Sanscritta, og det forstaae kun vore Brammer.

Samuel (ærgerlig)

Jeg talede i orientalsk Stiil; men jeg seer nok, man maae tale saa tydelig med Dem, at De kan tage derpaa med Hænderne.

Gurli.

Ja, det hører Gurli helst.

Samuel.

Samuel.

Skade! at Klogskab gandske forbyder saadant et Sprog.

Gurli.

Men Klogskab forbyder ikke Gurli, at løbe bort, og lade dig staae her; thi du bliver hende ret kiedsommelig. (Vil gaae).

Samuel.

Kun et Øieblik endnu, deilige Gurli! Jeg vilde gierne tale tydelig med Dem, — forklare mig tydeligere — udtrykke mig paa det allertydeligste — naar — naar jeg kun vidste — om deres Fader maaskee behøvede nogen Understøttelse.

Gurli.

Hvilket underligt Menneske! min Fader gaaer flink og rask uden Stok, ja du kan lade bære den smukkeste Palankin for hans Dør, han gaaer dog hellere.

Samuel.

O nei! det er ikke saa jeg mener. Jeg vilde dermed sige — jeg ønskede at hielpe ham — dersom han maaskee var ulykkelig.

Gurli.

(bliver pludselig alvorlig)

Ulykkelig?

Samuel.

(noget nysgiærrig)

Næsten maatte jeg spørge: hvorledes er det fat? Svar?

Gurli

Gurli (grædende)

Ak, ja, min arme Fader er ulykkelig.

Samuel (sagte).

Naa, der har vi det!

Gurli.

Og du vilde hielpe ham? derfor maae jeg kysse dig.

(Kysser ham).

Samuel

(meget forlegen).

Ja, jeg meente kun saa, naar det ikke steeg over mine Kræfter. Det er godt nok at hielpe; men man kan ikke vide, hvad man selv bruger.

Gurli.

Ah, du kan ikke hielpe ham; og den stakkels Gurli kan heller ikke hielpe ham.

Samuel (sagte)

Himlen skee Tak! der havde jeg nær indladt mig med en Betlerske. (Høit) Jeg vil imidlertid haabe, det ikke er kommen saa vidt, at han ei kan betale Huusleien for forrige Maaned — ikke for min Skyld — men min Fader er noget streng.

Gurli.

Huusleien?

Samuel.

Ja, ja, Huusleien.

Gurli.

Drømmer du?

Sa-

Samuel.

Det skulde jeg ikke troe.

Gurli.

Veed du hvad, gode Ven? Naar du giver min Fader et godt Ord, saa betaler han ikke alleneste Huusleien; men ogsaa hele Huset, og endnu et Dusin saadanne Narre, som du, oven i Kiøbet.

(Hopper leende bort).

Samuel.

Det er allerede anden Gang i Dag, at man skiælder mig for en Nar. — Dog begge Gange var det kun Fruentimmer-Tunger, og det anstaaer ikke en fornuftig Mand at ærgre sig derover.

Syvende Scene.

Visitøren. Samuel.

Visitøren.

Got, got, at jeg treffer dem! Jeg har løbet, saa jeg neppe kan drage mit Vær — Ah!

Samuel.

Naa, min kiære Visitør? har han erindret min Commission? har han spioneret med den nødvendige Forsigtighed og Vaersomhed?

Visitøren.

Til Tieneste! jeg har krøbet omkring som en Snighandler, jeg har forfulgt ham fra Kaffe-Huset til Operaen, fra Qvay til Børsen, og der har jeg i al Hast opsnappet meget.

Samuel.

Samuel.

Pro primo alsaa: i Henseende til hans Stand?

Visitøren.

Veed jeg saameget, som slet intet. Ingen kiender ham, ingen vil vide noget af ham at sige. Han er en Ostindianer, derom ere alle Stemmer eenige, fordi man veed det af hans egen Mund. Men om han er fra Kysten Malabar eller Kysten Koromandel, eller Kysten Orixa, det har jeg ikke kunnet erfare i al Hast! saa meget er vist, han er ikke kommen hertil med vore Skibe. Han er formodentlig reist hertil over Land fra Portsmouth.

Samuel.

Pro Secundo, angaaende hans Formue?

Visitøren.

Kan jeg have den Ære, saa gevindt som mueligt, at opvarte Dem med fuldstændige Efterretninger. Uagtet denne Mand og hans Huusfolk klæder sig saa simpelt, uagtet der staaer kun een Ret paa hans Bord daglig, uagtet han drikker klart Brondvand; saa holder jeg ham dog, med Deres Tilladelse, for een af de rigeste Mænd i denne anseelige Handelsstad.

Samuel.

Spørgsmaal: hvorfor? Svar?

Visitøren.

Svar? derfor, fordi han i al Hast kaster Penge ud af Vinduet med begge Hænder.

Samuel.

Hvorledes det?

Visi-

Visitøren.

Lad mig uden Ophold fortælle dem det, min høistærede Hr. Inspectør. I forrige Uge stod Handelshuset Braun & Belton paa Rippet at fallere, man talede allerede gandske høit, derom paa Børsen, og, som det da pleier at gaae den ene beklagede dem, den anden trak paa Skulderene, den tredie talede om Soelskin og Regn. Kaberdar, som i al Hast listede sig bag efter, gik fra en Kiøbmand til den anden, og spurgte efter Omstændighedernes Beskaffenhed. Saa hørte han da overalt, at Braun og Belton vare ærlige, brave Folk, som ved ulykkelige Tilfælde vare komne i den Hurlumhei. Hvad giør han? I største Hast sætter han sig ned, og skriver en Billet til Braun & Belton af følgende Indhold: "Der-"som 10000 Pund Sterling kan rædde deres Vel-"ædelheder, saa laaner jeg Dem denne Summa paa "6 Maaneder, uden Renter." Braun & Belton, som aldrig have seet denne Mand tilforn, blive gandske forvirrede af Henrykkelse og Forundring, honorere deres Vexler, besørge deres Forretninger, ligesaa hastig og gesvindt som før, og ære Ostindianeren som en Helgen.

Samuel.

Min Gud! hvilken Uforsigtighed! — den Mand maae jo før jo heller udsøge sig en Svigerson, som kan staae ham i Formynders Sted; en fornuftig, forsigtig, ret betænksom Mand. — Dog videre min Kiære! — han har nu vel bevist, at denne Kaberdar engang eiede en Formue af 10000 Pd. Sterl; men

han

han har paa samme Tid fortalt mig, at den Nar kastede den udaf Vinduet. Man spørger alsaa —

Visitøren.

Om han endnu beholder nok tilovers, for at opvække en klog Mands Opmærksomhed? derom skal jeg ogsaa, i al Hast, have den Ære at stille dem tilfreds. De kiender dog det smukke Landgods Roggershall, som er saa rigt paa Fisk og Vildt, Have og Markfrugter, og som desforuden har det herlige Fortrin, at man kan komme derhen i største Hast, da det kun ligger 2 Miile fra Staden? dette smukke Landgods har den unge Arving liderlig forqvaklet, og vores Ostindianer har kiøbt det i største Hast.

Samuel.

Hvorledes? Er det vist?

Visitøren.

Som jeg siger, hurtig kiøbt og strax betalt.

Samuel.

Hum, ey — Men jeg maae dog have lidt nøyere og omstændeligere Underretning herom. Bekræftes denne angenemme Tidende, saa har Gurli en Brudeskat at fremvise, som dækker et Slør over hendes mangfoldige Uartigheder. Jeg vil strax gaae hen paa Børsen. Har han endnu mere at sige mig om denne Sag?

Visitøren.

Intet af Betydenhed. Han taler meget lidet — han tygger Betel — han bær stor Ærefrygt for Kverne; og ssaa tit Byens Hiord drives ud, tager han imod den med dybe Reverenzer — han bader sig

daglig — hver Ny eller Fuldmaane deler han Almisser ud.

Samuel.

Er jeg kun først hans Svigerson, saa skal disse Narrestregers Taage snart vige tilbage for Fornuftens Soel. Jeg skal overtyde ham, at en Koe ikke har mere Fordring paa hans Ærbødighed, end en Æsel. Jeg vil bevise, at Forsigtighed ikke tillader at give Almisse, hverken i Ny eller Fuldmaane, hverken i første eller sidste Korteer! kort sagt, er Kisbet med Rogershall rigtig, saa er mit Bryllup med Gurli ogsaa rigtigt. Lev imidlertid vel, min kiere Visitor! Vær utrættelig, flittig, virksom, og for alting forsigtig. Stil sine fem Sandser allevegne paa Luur. Han kiender mit taknemmelige Gemyt, og naar der engang spørges: om jeg med Fornøielse vil tiene ham igien? Saa er Svaret altid: ja.

(Bukker naadig for Visitoren, i det han gaaer).

Ottende Scene.

Visitoren (allene).

Naar der spørges: om jeg har Lyst til at brække din Hals i største Hast? saa er Svaret altid: ja. — For saa megen Uleilighed at spise mig af med tomme Ord! men saa gaaer det i Verden; der gives neppe en ærlig Mand i Tienesten, som jo har en over sig, der er slettere end han selv. Vil man hastig og snart fortære sit Brød i Roe, saa maae man bukke sig ligesaa dybt for tomme Hoveder og tykke Maver, som den gamle Kaberdar for Oxer og Koer. (Trækker paa Skulderene) Han er min Øvrighed — han lukker tit Øinene

Øinene til, naar jeg lukker Lommerne op. (Han lister sig til Sir Johns Dør og lægger Øret til Nøglehullet.) Jeg hører langt borte en Raslen, som naar Haglen knuser et raadent Tag. (Pause) Nei, nei, det er Mistriß Stemme. (Pause) De fordømte Kanariefugle skrige saa høit, at man ikke kan forstaae et Ord. Gesvindt! Gesvindt! (Løber hen til Kaberdars Dør.) Der er stille som i Graven. (Pause) Dog nei, Gurli traller en Vise. (Pause) Det er godt nok med den Syngen; men min Nysgierrighed bliver ikke stillet derved. (Løber igien til den anden Dør) Her er bum stille. (Pause) Nu begynder Miß Liddy igien at snakke. (Pause) Strax har Satan de forbandede Kanariefugle ved Haanden. Jeg kan ikke lide det Kram; saa snart en taler høit, skrige de alle med. (Løber igien til den anden Side, men neppe har han lagt Øret til Nøglehullet, saa aabner Mussaffery Døren og render ham næsten omkuld).

Niende Scene.

Mussaffery. Visitøren.

Mussaffery
(immer meget ærbar og stille).

Hvad vil du gode Ven? hvem vil du besøge? mig?

Visitøren.

Ikke saa gandske aldeles.

Mussaffery.

Eller min Herre?

Visitøren.

Det vil jeg just ikke paastaae.

Mussaffery.

Eller min Herres Datter?

Visitøren.

Naar jeg sagde det, saa løy jeg.

Mussaffery.

Altsaa Døren? thi i dette Værelse boe kun tre Mennesker: min Herre, hans Datter, og jeg.

Visitøren

(som efter Haanden kommer sig af sin Forskrækkelse)

Min egentlige Hensigt var, at ønske Dem en god Morgen i al Hast.

Mussaffery.

God Morgen.

Visitøren.

Og gesvindt at erkyndige mig om Deres Velgaaende!

Mussaffery.

Tak.

Visitøren.

Dog brav frist?

Mussaffery.

Frisk.

Visitøren.

Paa Legeme og Siæl.

Mussaffery.

Paa Legeme og Siæl.

Visitøren.

Forstaae mig ret, dyrebare Ven! man kan være fuldkommen frisk, fuldkommen; men hvad hielper for

for Ex. Lyst til at sove, naar Næringssorger trykke Hiertet, som en Mollesteen? hvad hielper den herligste Appetit en arm Diævel, som ikke formaaer at snuse en Bid Brød op? Dog han har vel ikke nødig at frygte for nogen af Deelene?

Mussaffery.

Ney.

Visitøren.

Han har vel mere, end han bruger.

Mussaffery.

O ja —

Visitøren.

Er hans Herre meget rig?

Mussaffery.

Brama har givet ham meget.

Visitøren.

(meget nysgierrig).

Brama? hvem er denne Herre? jeg har aldrig hørt ham nævne? giver han saa gierne bort?

Mussaffery.

Brama giver alle gode Mennesker.

Visitøren.

Virkelig! hvor boer denne Hr. Brama? at jeg gesvindt kan løbe hen —

Mussaffery.

Han boer ved Bredden af Ganges.

Visitøren.

Det er mig for langt borte. Hans Herre er formodentlig i Slægt med ham?

Mussaffery.

Min Herre er udsprungen af hans Skulder.

Visitøren.

Et kuriøs Slægtskab!

Tiende Scene.

Kaberdar. De Forrige.

Kaberdar.

(noget haardt til Visitøren)

Hvad er Jeres Forlangende?

Visitøren.

Slet intet, høistærede Herre. Jeg ilede her forbie, og kom gesvindt her hid, for at erkyndige mig om min dyrebare Hr. Mussafferys Befindende.

Mussaffery

(meget alvorlig).

Han havde lagt sit Øre til min Dør for at høre, hvorledes jeg befandt mig.

Kaberdar.

Holder I maaskee mig, eller min Datter, eller min gamle Ven Mussaffery for Contrabande?

Visitøren.

I naa, høistærede Herre, dersom De i al Hast ikke vil tage mig det ilde op, næstendeel! thi vi veed ikke ret, hvem De er? hvad De er? hvorfra De er? hvorfor De er her? Kort sagt: De besidder saa temmelig alle de Egenskaber, som findes hos contrabande Vahre.

Kaber-

Kaberdar.

Dersom jeg var gaaet til Spanien, saa vilde jeg ansee dette Sprog for en Tieners fra Inqvisitionen; men i Engelland kiender jeg min Ret. Pak sig ud af Døren!

Visitøren.

Ei, ei, høistærede Herre! hvad Ret —

Kaberdar.

Dette Værelse har jeg leiet for mine Penge.

Visitøren.

Men denne Sahl er fælleds, jeg kan saa tit, saa hastig, og saa snart det behager mig, komme herhen, for at tale, snakke, overlægge, fortælle, høre, spørge, svare, melde til min høistærede Principal, Hr. Toldindspectør Smith, og intet Menneske paa Jorden skal hindre mig derfra, om han saa var 10 Gange nærmere i Slægt med Hr. Brama, end De.

Kaberdar.

Gaae! naar I ikke vil at man skal kaste Jer ud.

Visitøren

(trækker sig til Døren)

Hvorledes? hvad? kaste mig ud? Mig, den gesvindeste, geskieftigste og virksomste Mand i hele Byen? En Mand, som hastig og snart har opofret sit uroelige Liv i gammel Engellands Tieneste? Saadan en Mand vil De kaste ud? hvad forstaaer De ved at kaste ud? hvor vil De kaste mig hen, min Herre?

Kaberdar.

Udaf Døren eller Vinduet. (Seer paa sit Uhr) og det inden 3 Minutter.

Visi-

Visitøren.

Hum! det er meget gesvindt. Skade, at Embedsforretninger, Kald og Pligt kræve min Nærværelse i al Hast, og jeg derfor ikke kan have den Ære at profitere af deres gode Tilbud; vi vilde ellers see, min Herre af Bramas Slægt, vi vilde see.

(Kaberdar gaaer hen imod ham — Visitøren løber).

Ellevte Scene.

Kaberdar. Mussaffery.

Mussaffery.

Du, som engang var Tusindes Behersker! du frugtbare Træe, under hvis Skygge Indiens Stammer leirede sig! hvad er du bleven til? en elendig Stymper af Schutres Stamme vover at fornærme dig — O Jammer.

Kaberdar.

At fornærme mig? Du tager Feil, gode Mussaffery. Seer du vel Fortrydelse eller Vrede i mit Ansigt?

Mussaffery.

Fordi afmægtig Vrede ikke anstaaer dig. Du er ikke mere Nabob af Mysore. Ak! —

Kaberdar.

Nu igien den gamle Vise! nei, jeg er ikke mere Nabob af Mysore, og gad heller ikke blive det igien.

Mussaffery (forundret).

Gad Du ikke?

Kaberdar.

Tael, gamle troe Tiener! holdt du mig for lykkeligere, da Franskmændene og Engellænderne søgte om

om mit Venskab og min Alliance. Da jeg mod min Villie blev indviklet i deres übesindige Krig? Da jeg snart tiente denne af Tilbsielighed, snart hin af Tvang? Da jeg hvert Øieblik manglede Penge for at fornøie mine knurrende Soldater? Da Hoffet i Delhi spandt Kabaler imod mig, og jeg maatte nedlade mig til de nedrigste Kunstgreb, for at vedligeholde min Anseelse? Da Europæer og Indianer ødelagde mine blomstrende Provindser og beskiæmmede vores hellige Pagoder? da endelig min Broders Oprør brød løs mod mig, og jeg, nedtrykt af Kummer, vældede mig saa mange Nætter paa mit Leie? Tael, var jeg dengang lykkelig?

Mussaffery.

Nei, men du lugtede endnu Haabets søde Blomst; det som var tabt, kunde du vinde igien.

Kaberdar.

Og det kan jeg ikke nu?

Mussaffery.

Nei, naar Brama ingen Mirakler giør, saa kan du aldrig blive Nabob af Mysore igien.

Kaberdar.

Og troer da Mussaffery, at der ingen anden Lykke er for mig paa denne store vide Jord, end Mysores Scepter?

Mussaffery.

Og hvilken? formaaer du med din Livs Aande at besiæle dine dræbte Kones og Børns Legemer?

Kaberdar.

Nei, dessværre!

Mussaffery.

Formaaer du vel at finde deres Liig, for at ofre en bekrandset Koe paa deres Grav?

Kaberdar.

Ak nei, Vee! Vee over min Broder! ikke engang en Søn har han ladet mig beholde! alle disse Grene af min Stamme ere, maaske udryddede ved uhørte Pinsler! eller endnu grusommere end Døden, mine vakre Sønner ere berøvede deres Øynes Lys — Ak — bort; bort! lad et Dække falde over dette gyselige Skilderie! — Solen gik ned paa hiin Dag; jeg staaer her endnu og venter paa dens Opgang.

Mussaffery.

For os vil den aldrig staae op mere.

Kaberdar.

Hvorfor ei? om ikke ved Ganges Bredde, saa dog ved Themsen. Jeg har tabt meget, dog er der endnu meget tilovers for mig at vinde. Tilfredshed og Roe pryde ikke Fyrsterne i Mysore, disse ere Klenodier, som Guderne ikke forbeholdt Rajas Stamme. Eders Vink følger jeg, I, den umisundte Middelstands søde Glæder! gierne stiger jeg ned eller op til Eder! er jeg gammel og afmægtig? formaaer jeg endnu ikke at avle Sønner? mine tilkommende Dages Glæder? Troe Mussaffery! jeg vil tage mig en Kone, kiøbe endnu flere Godser for de Skatter, som jeg har reddet, og gierne bytte den Trone, om hvis Trin

krybe

krybe 10000 oprørske Slaver, for et fredeligt Herredømme over hundrede roelige Europæer.

Mussaffery.

Tage dig en Kone? hvor finder du i Engeland en Kone, som er udsprunget af din Stamme?

Kaberdar.

Elendige Fordom! Mit Fædreneland har stødt mig ud, jeg er fri fra dets Skikke. Mine Øine have valgt; mit Hierte er eenigt og venter kun paa min Fornufts Samtykke. Miss. Liddy — (begeistert) Hendes Hiekast er en Solstraale, hvorpaa Siælene gaae ind i Wischenus behagelige Paradiis! Gudinden Savasnadis Viisdom boer paa hendes Læber, og Dyden, skabt af Gudernes Guds høire Bryst, har sadt sin Trone i hendes Hierte! — O Manmadin! Elskovs Gud! snig dig ogsaa derind!

Mussaffery.

Du er henrykt! tag dig vare! dit Hierte er blevet til et Barn, og vil modvillig undløbe din Fornuft, som lister sig bag efter i en gammel Mands Skikkelse.

Kaberdar.

Det er ret, Gamle! ikke for overilet! med dine følesløse Hiekast vil jeg spionere, med din kolde Forsigtighed vil jeg prøve. Men hvorledes? naar Udfaldet ikke svarer til mit Hiertes Ønsker, vil du da igien holde mig for lykkelig?

Mussaffery (efter en Pause)

Nei! Ak, der hvor Ganges slynger sig om de blomstrende Riismarker, der allene boer Lykken. Her, i et

i et fremmed Land, hvor jeg ikke møder et Menneske, som jeg kan sige til: "erindrer du endnu den glade Dag for 20 Aar siden, da vi vare lystige der eller der?" Her, hvor ingen taler mit Modersmaal, ingen dyrker mine Guder. — O Jammer!

Kaberdar.

Veed du vel, Mussaffery, at du bedrøver mig med dine Klager, hvis uudtømmelige Kilde altid løber over saa heedt? fortryder det dig, at have viist saa megen Kierlighed og Troeskab imod mig? fortryder det dig, at have været den eneste, som ikke forlod sin Herre, da Lynildsstraaler, fulde af Ulykke, hvinede om ham. (tager hans Haand) Jeg kan vel ikke giengielde det. Kun Kierlighed betaler Kierlighed! i mit Hierte maae du søge din Løn!

Mussaffery.

Og jeg har rigelig fundet den! forlad mig denne ubeskedne Klage! Nei! jeg viger ikke fra dig til Døden —

Kaberdar.

Stille! Jeg hører Gurli komme.

Tolvte Scene.

Gurli. De Forrige. M. Smith (inden for).

Gurli (gaber).

Fader! Tiden bliver Gurli lang.

Kaberdar.

Har jeg ikke viist dig Veie nok, for at undflye Kiedsommelighed? sye, strikke, læse —

Gurli.

Gurli.

Ja Fader, det giør Gurli ogsaa; men Gurli er saa klodset, hun fordærver alting. Naar jeg syer, saa gaaer snart Traaden itu, snart brækker Syenaalen; naar jeg strikker, saa taber jeg Maskerne, og naar jeg læser, saa falder jeg i Søvn.

Kaberdar.

Naa, saa dræb Tiden med at sladdre.

Gurli.

Sladdre? Med hvem skal Gurli sladdre? Fader er sielden hiemme; Mussaffery er stum; den gamle hæslige Moder klamres altid; Samuel er en Nar; og Liddy —

Kaberdar (falder hastig ind).

Naa, Liddy?

Gurli.

Ak, jeg elsker Liddy, som min Søster. Hun er saa god, saa hiertegod — hun er meget bedre end Gurli. Men hun tør ikke tale meget med Gurli.

Kaberdar.

Hvorfor ikke?

Gurli.

Den hæslige Moder har forbuden hende det. Men om Gurli ogsaa kunde være hele Dagen hos Liddy — saa feiler Gurli endnu noget.

Kaberdar.

Hvad for noget?

Gurli.

Det veed Gurli ikke selv.

Kaber-

Kaberdar.

Saa beskriv det i det mindste.

Gurli.

Fader, det lader sig ikke beskrive. Sommetider har jeg tænkt, at jeg fattedes en Papagøye eller en Kat.

Kaberdar.

Du har jo begge Deele.

Gurli.

Ja vist har Gurli begge Dele, men der kommer ofte saadan en Længsel over mig, saa tager jeg snart Katten, snart Papagøien, kysser dem, trykker dem til mit Bryst, og holder saameget af dem. — Dog er det stedse, ligesom jeg endnu feilede noget. Fader maae vel kiøbe nok en Kat til Gurli?

Kaberdar (leende).

Ja vist.

Gurli.

I Gaar spadserede jeg i den lille Skov, som Folk kalder Park, der sang en Fugl saa smukt, saa rørende. — Kan du troe Fader? Gurli maatte græde. Jeg blev saa angest, saa beklemt; det steeg mig saa her, her, herop; jeg blev saa varm, jeg saae mig altid om efter noget, og endelig — endelig maatte jeg brække en Rose af, og kysse den, kysse den tusinde Gange, og væde den med mine Taarer. Det var dog snurrigt! ikke sandt, Fader?

Kaberdar.

Ja, vist.

Gurli.

Gurli.

Fader maae vel kiøbe saadan en Fugl til Gurli?

Kaberdar.

Det forstaaer sig.

Gurli.

Ak, Gurli veed ikke selv ret, hvad hun feiler.

Kaberdar.

Vær rolig! din Fader har mere Erfaring! han mærker allerede, hvad det betyder. Nu til noget andet! Har du betænkt det Forslag, som jeg nyelig giorde dig?

Gurli.

Du veed jo vel, Fader, at Gurli ikke tænker meget. Men naar Fader mener, at det er got, saa vil Gurli nok gifte sig.

Kaberdar.

Ja, din Fader mener, det er nødvendigt, at Gurli opsøger sig en Mand, jo før jo hellere. Har du endnu ingen truffet, som du især kan lide?

Gurli.

Nei. Der er Samuel! han sladdrer og præker om sin Kierlighed; dog behager hans Kierlighed mig ikke. Men hvorfor skal det just være en Mandsperson? Jeg vil ægte hans Søster Liddy.

Kaberdar (forundret).

Hvem? hans Søster?

Gurli.

Ja.

Kaber-

Kaberdar.

Liddy?

Gurli.

Ja, ja.

Kaberdar.

Hun er jo et Fruentimmer.

Gurli.

Naa, hvad skader det?

Kaberdar (leende).

Nei, Gurli! det gaaer ikke an, det tillader Brama ikke. Du er en Pige, og maae tage en Mand. Liddy er ogsaa en Pige, maae ogsaa tage en Mand.

Gurli.

Naa, saa vil jeg ægte Mussaffery.

Mussaffery

(som hidtil har staaet fordybet i Betragtninger over den forrige Samtale, kommer til sig selv igien og svarer noget forlegen; men med sin sædvanlige Alvorlighed).

Mig? det gaaer ikke an, smukke Gurli!

Gurli

(med en komisk Vrede).

Heller ikke? hvorfor ikke da? du er jo en Mand?

Mussaffery.

Ja vist.

Gurli.

Naa?

Mussaffery.

Jeg er en gammel Mand.

Gurli.

Gurli.

Hvad siger det?

Mussaffery.

Smukke Gurli, en gammel Mand maae ikke ægte en ung Pige.

Gurli.

Hvorfor ikke?

Mussaffery.

Fordi det hedder, paa en ubarmhiertig Maade at nedgrave en Rosenknop i Sneen!

M. Smith (indenfor).

Du tænker ikke en Smule nobel. Fordi du selv har været Sildekræmmer, saa vilde du ogsaa gierne giøre dine Børn dertil.

Kaberdar.

Gud bevare os! Dragen kommer nærmere. Jeg er saa gierne i denne Sahl. (peger til Vinduet). Jeg elsker Udsigten til den aabne Søe, og altid jager denne onde Aand mig tilbage i mit eensomme Værelse. Kom!

Gurli.

Fader, Gurli bliver endnu her. Gurli vil lee af den Gamle.

Kaberdar.

For mig gierne! men hun er nysgierrig. Du maae ikke forraade Hemmeligheden om vores Stand. Jeg vil hverken blive en Gienstand for Nysgierrighed eller Medlidenhed.

(Gaaer med Mussaffery ind i sit Kammer).

Gurli.

Ak nei! Gurli hører gierne den Gamle tale, hun siger saa meget dumt Tøi.

Trettende Scene.

Mißtriß Smith med Saloppe paa). Gurli.

M. Smith

(raaber ind efter sig i det hun gaaer ud).

Hvad Podagra! et nobelt Gemyt foragter Podagra og spotter Gigten. Alle mine Ahner have allerede havt Podagra i deres fem og tyvende Aar, og ingen har baaren sig saaledes ad. (Bliver Gurli vaer) Ah, Miß Gurli. (neier dybt for hende).

Gurli

(leer hende i Ansigtet.)

M. Smith.

Naa, sur mon honneur, saadan en Impertinence har jeg endnu ikke seet Mage til.

Gurli.

Bliv ikke vreed, gamle Mor!

M. Smith.

Gamle Mor? endnu bedre!

Gurli.

Gurli leer gierne! Du maae ikke tage det ilde op.

M. Smith.

Jmmer du ved hver tredie Ord. Min Gud! hvor og hvorledes har dette pauvre Kreatur faaet sin første Education?

Gurli.

Gurli.

Kan hun ikke heller lide du? naa? saa vil jeg kalde dig De.

M. Smith.

Kald mig hvad De vil! En Kone af saadan en Stamme, som min, hæver sig over alle Fornærmelser.

Gurli.

Af hvis Stamme er du da?

M. Smith.

Af von Qvirliqvitsches Stamme.

Gurli.

Ei, den har Gurli endnu aldrig hørt nævne; det maae være en ganske nye Stamme.

M. Smith (spodsk).

Nye? min gode Miß Gurli! løb hele Aarhundrede igiennem i Tankerne, og De skal endnu ikke finde dens Rødder. Jeg kan ikke vide, hvor De skulde havt Leilighed til at kiende gamle Familier.

Gurli.

Jeg? jeg er selv udsprungen af en af de ældste Stammer i Verden.

M. Smith (spodsk).

De? ha, ha, ha.

Gurli.

Ja, ja, jeg. Gurli er af Rayas Stamme.

M. Smith

(slaaer med Nakken).

Raya? Raya? jeg vil dog for Spøg, naar jeg kommer hiem, slaae op i Rupners Turnierbog, om de Herrer von Raya nogentid have været til?

Gurli.

Rajas Stamme er mange tusinde Aar gammel.

M. Smith.

Mange tusinde Aar? Ha, ha, mit gode Barn! De har glemt, at Verden er først 1792 Aar gammel. Ha, ha, jeg har altid troet, De var lidt tosset; men nu mærker jeg, De er ganske forrykt.

(Hun gior igien en meget dyb, men spodsk Compliment for hende, og gaaer igiennem Mellemdøren).

Fiortende Scene.

Gurli (allene).

Ha, ha, den gamle naragtige Moder! hvor hun skaber sig til, dreier sit Liv, og seer saa fræk ud derved, som en Bayadere. Holdt! det maae Gurli engang for Løier giøre hende efter. (Hun gaaer hen for Speilet og over sig i at neie). Oh! det kan man lee sig ihiel af! det maae Gurli vise sin Fader!

(løber ud).

Anden Act.

Første Scene.

Kaberdar (allene).

Altid bære mine Fødder mig hændelsevis i denne Sahl; og er jeg her i denne Sahl, saa hafte mine Øine sig hændelsevis paa denne Dør. — Det maae fra mit Hierte! Byrden trykker mig, Men, Vee! dersom dette Forsøg mislykkes! betænk dig, Kaberdar! du er ikke mere i Indien, hvor du tør indsperre din Kone, naar hun giør dig Livet suurt; hvor hun, uden din Tilladelse, ikke engang tør fortære sin Middagsmad ved din Side. Du er i Europa, hvor man ikke fornedrer Konerne til Dukker, hvor de selv har Villie og endogsaa selv tør tænke — naar de kan. — Men Guderne gave denne Pige et Legeme og Dyden en Siæl — dog holdt! nu igien i Henrykkelse? — kiender jeg hende da? — har jeg allerede længe nok betragtet hende? Er hendes Moder ikke en Kone, avlet af Nirudi, Diævlenes Konge? Voxer der nogentid Roser paa Nisser? Mussaffery har Ret. — Hendes blide Øie kan bedrage, jeg maae udforske hendes Hierte.

Anden Scene.

Kaberdar. Drengen (med Manſkietterne i Haanden).

Drengen.

Ei, nu vil jeg inte løbe længere og ſlide paa mine Skoeſaaller! I Dag er det en ulykkelig Dag, i Dag bliver jeg ikke af med det Diævels Tøi. (ſeer Kaberdar) Endnu et Forſøg. Gode Herre, vil han kiøbe Manſkietter?

Kaberdar.

Nei.

Drengen.

De ere ſyede af ſmukke Hænder.

Kaberdar.

Jeg har ingen Lyſt.

Drengen.

Godt Kiøb, tre Kroner Parret.

Kaberdar.

Lad mig være i Roe! Jeg bær ingen Manſkietter.

Drengen

(kaſter Manſkietterne fortredelig paa Bordet).

Naa, ſaa bær dem, hvem der har Lyſt. (i det han vil gaae) Han boer jo her i Huſet? naar Miß Liddy kommer, ſaa giv hende dem tilbage.

Kaberdar.

Miß Liddy? holdt! hvad har Miß Liddy med dine Manſkietter at beſtille?

Drengen.

De høre jo hende til.

Kaber-

Kaberdar. (forundret).

Hende?

Drengen (kommer tilbage).

Ja, Sir, det er hendes Arbeide. Betragt dem kun, ere de ikke ret smukke? Kiøb dem! godt Kiøb, meget godt Kiøb; og dersom han ikke vil røbe mig, saa maae han vide, at den smukke Miß har arbeidet paa dem i fem Nætter.

Kaberdar.

Hvorfor sælger hun dem da?

Drengen.

Ei naa, gode Herre, han spørger ogsaa ret underlig; hun har ingen Penge.

Kaberdar
(griber hastig i Lommen).

Hvor meget koster de, siger du?

Drengen.

Tre Kroner, gode Herre. Derfor faaer De et Par Manskietter, som Prindsen af Wallis kunde bære, og Guds Velsignelse oven i Kiøbet.

Kaberdar.

Her ere tre Guineer.

Drengen.

Tre Kroner, gode Herre.

Kaberdar.

Tre Guineer, siger jeg dig, dem bringer du til Miß Liddy. Og her er en Krone til dig, paa det Vilkaar, at du ikke udbasuner Kiøberen til Manskietterne. Dersom hun spørger, saa sig: du har solgt dem

paa

paa Borsen til en fremmed Herre, som du aldrig har seet før.

Drengen
(betragter Pengene med Fornøielse paa alle Kanter).

Jeg forstaaer Dem, gode Herre; jeg forstaaer Dem, mange Tak!

Kaberdar (sagte).

Det er brav, at den Pige ikke skammer sig ved at arbeide for det daglige Brod; det er brav —

Drengen.

Saa mange Penge har jeg aldrig seet paa eengang. Lev vel! gode Herre, Gud lønne Dem!

Kaberdar.

Hvor vil du hen?

Drengen.

Bort.

Kaberdar.

Men Pengene?

Drengen.

Dem har jeg i Lommen.

Kaberdar.

Bringer du dem ikke til Miß Liddy?

Drengen.

Nei, gode Herre. Miß Liddy har befalet mig at hente et Pund Knaster hos Naboe Williams, og en Flaske Porter i næste Værtshuus.

Kaberdar.

Hvad? ryger Miß Liddy Tobak?

Dren-

Drengen.

Jo mæn, gode Herre! jeg tænker det er til hendes Fader. Den stakkels gamle Mand vil imellem gisre sig lidt til Gode; men Kone og Søn give ham intet.

Kaberdar (sagte).

Brav, Pige! brav! (til Drengen) Gaae kun, gaae! (Drengen gaaer) det er afgiort, saadant et Hierte gisr lykkelig! om hun endogsaa ikke var smuk, saa laaner den barnlige Kierlighed hende himmelske Yndigheder! Er hun fattig, saa formaaer hun dog at arbeide hele fem Nætter for sin Fader. — Det er afgiort.

Tredie Scene.

Liddy. Kaberdar.

Kaberdar (da han seer Liddy).

Ha! hun selv! God Morgen Miß.

Liddy

(gaaer forbi og neier).

God Morgen, Sir!

(Hun gaaer til Doren, seer ud, kommer tilbage, gaaer til Vinduet, og synes at see efter noget overalt).

Kaberdar.

Miß Liddy venter formodentlig paa nogen?

Liddy

(vender sig om).

Ja, Sir, paa en Dreng, som jeg gav et lille Ærende. Det synes mig, ligesom jeg saae ham gaae

ind i Huset for nogle Minuter siden; men jeg maae dog have taget Feil.

(Hun bliver pludselig sine Manschetter vaer i Kaberdars Hænder, hvorover hun forskrækkes lidt).

Kaberdar

(lader, som han ikke mærker det);

Her var en Dreng; men det var formodentlig ikke den, som Miß Liddy ventede paa. Seer De, Miß, jeg har just kiøbt mig et Par Manschetter. Vi Mandfolk blive gierne bedragne med saadanne Vahre. Hvad synes De om dem?

Liddy (forlegen).

De ere ret artige.

Kaberdar.

Hvor høit vurderer De dem?

Liddy.

Et Par Kroner kan de altid være værd.

Kaberdar.

Ja, Miß, de ere Kroner værd! hvem der kun havde en Krone, for at sætte den paa hiin fortreffelige Piges Hoved! Efter Drengens Udsigende, Miß, har en Datter opofret fem Nætter paa at sye disse Manschetter, for derved at skaffe sin syge Fader en Vederqvægelse.

Liddy

(meget forlegen).

Saa?

Kaberdar.

Hvor meget mener De nu vel, at disse Manschetter ere værd?

Liddy.

Liddy.

Saa meget, som et Barn, der har opfyldt sin Pligt.

Kaberdar.

Miß Liddy! — (griber hendes Haand) jeg er en ærlig Mand — vil De ægte mig?

Liddy

(overordentlig bestyrtset).

Sir! — min Gud! —

Kaberdar

(slipper hendes Haand i en sagtmodig Tone).

Fat Dem! hvorfor bliver De bange? Jeg vilde ikke forskrække Dem. Det kan være, at deres Hierte allerede er lovet bort. Tael frit! det skulde giøre mig ondt; men jeg bliver Deres Ven! jeg bliver sandelig Deres Ven!

Liddy

(som ikke endnu veed, hvad hun skal sige).

Sir! — Jeg har Fader og Moder.

Kaberdar.

Jeg vil først tale med Dem, siden med Deres Fader. Kiere Liddy, De er forlegen; det ønskede jeg ikke. Sæt engang: at et Par Venner vilde giøre Aftale sammen om en Reise; den ene spørger, den anden svarer: ~~har du ogsaa Plads til mig~~? Er du ikke fortrædelig, vranten og knurvoren? Taber du ikke strax Modet, naar det engang stormer eller lyner? Vil du lige til Enden ikke ønske dig nogen anden Reisekammerad? — De kiender mig, Miß. De har givet Agt paa mine Handlinger. Som jeg er i Dag, var jeg i Gaar; og som jeg var i Gaar, skal jeg være i Morgen.

Liddy.

Liddy.

Men jeg ikke, Sir. De faa Ydigheder, som i Dag opvække Deres Velbehag, kan visne inden i Morgen.

Kaberdar.

Miß, den Haand, som syede disse Manskietter, bliver endnu værd at kysse, naar den vissen og rynket, neppe formaaer at holde en Krykke.

Liddy.

De kiender mig endnu ikke længe nok; og tillad, at jeg bruger Deres frie og oprigtige Sprog — jeg kiender ikke heller Dem længe nok.

Kaberdar.

Velan! prøv mig, giv Agt paa mig, saa ofte, saa længe De vil. Jeg skyer ikke Dydens Aasyn.

Liddy.

For det første veed jeg jo endnu ikke, hvem De er?

Kaberdar.

O, jeg takker Dem, Miß, fordi De nedlader Dem til at spørge derom. Det beviser i det mindste, at Svaret paa min Erklæring endnu er uvist. De skal erfare hvem jeg er. Endnu har jeg ikke betroet noget Hierte i Engelland denne Hemmelighed om min Stand og mine Lidelser. Jeg er fød ved Bredden af Ganges, i Lykkens Skød, jeg er opdragen hos min Onkel, Mysores Beherſker, en ærlig Mand, hvis Trone og Fiender jeg arvede. Dengang var jeg neppe sexten Aar gammel. Efter Sædvane gav man mig Koner, og da jeg blev nogle og

tyve

tyve Aar, saae jeg mig allerede at være Fader til fem Sønner og en Datter. Jeg var lykkelig; thi mine Undersaatter elskede mig, Franskmændene og Engellænderne agtede mig høit; mine Naboer og Fiender frygtede for mig; Freden herskede i mit Land og mit Slot. Jeg var lykkelig — thi — lovet være Forsynet! — Menneskene kan ikke see i Fremtiden. At jeg opdrog en Slange i min Barm; at min egen Broder tragtede mig efter Kronen og Livet, og strøede Oprørs Sæd iblandt mine Undersaatter, det kunde mit skyldfrie Hierte ikke ahne. Sammenrottelsen brød løs, Mysores Scepter blev i en ulykkelig Nat revet af mine Hænder, og ak! mine Koner og Sønner bleve et Rov for den blodtørstige Seiervinder. Kun jeg, min Datter, og en gammel troe Tiener, vare saa lykkelige at naae Strandbredden, igiennem tusinde Farer. Der laae just to engelske Skibe seilfærdige, hvoraf et tog imod os, lættede Anker og bragte os til Liddys Fødeland. Vil Liddy erstatte mig, hvad jeg tabte, saa skal dette være det sidste Suk over den Lykke, som jeg har mistet.

Liddy

(slaaer Øinene ned. Efter en Pause).

De er altsaa ingen Kristen?

Kaberdar

(studser, efter en Pause).

Der er kun en Vei til Himmelen, nemlig: Dydens Vei.

Liddy.

Denne Vei gaaer igiennem den kristelige Kirke.

Kaber-

Kaberdar.

Vores Braminer sige: igiennem Pagoderne. Lad nu saa være, ved Deres Haand skal jeg aldrig vige fra den. Naa, Miß, har De flere Indvendinger? jeg hører dem gierne, og besvarer dem gierne.

Liddy

(bestandig undseelig, som en Jomfrue).

Deres Koner, sagde De, bleve et Offer for Seierherren? De ere altsaa døde?

Kaberdar.

Formodentlig.

Liddy.

De har ingen vis Efterretning derom?

Kaberdar.

Nei.

Liddy.

Men, dersom de endnu levede?

Kaberdar.

Om nu saa var? for mig ere de døde.

Liddy.

Hvorledes? De kunde —

Kaberdar.

Kiere Liddy! maal mig ikke efter Europæernes Maalestok. Mine Koner vare mine Slavinder, som jeg kunde forstøde, naar jeg fik Lyst dertil. Men sæt ogsaa, at jeg havde elsket disse, som — jeg elsker Dem; hvad kunde min Kierlighed og Troskab nytte dem, som ere nogle tusinde Mile borte? Mit Fæ-

drene-

dreneland er evig tabt for mig. Jeg skal aldrig mere vandre igien i Indiens lykkelige Marker.

Liddy.

Veed De vel, Sir, hvad Slutning jeg kunde drage af denne Paastand?

Kaberdar.

Naa?

Liddy.

At dersom De engang skulde forlade Engelland, saa vilde De igien gifte Dem med en anden Pige, under det Paaskud, at Deres Kierlighed og Troskab dog ikke kunde nytte mig mere.

Kaberdar.

De har Ret, Miß; men De har glemt en Omstændighed: jeg skal sværge Dem Troskab, og jeg skal aldrig forlade Engelland igien.

Liddy.

Hvem skal holde Dem?

Kaberdar.

Kierlighed.

Liddy.

O, det arme svage Barn!

Kaberdar.

I vores Religion er dette Barn en Gud.

Liddy.

De taler godt; men De overbeviser mig ikke.

Kaberdar.

Jeg vilde kun ønske, at De hentede den Overbevisning af mit Hierte.

Liddy.

Liddy.

Kan mit Øie see saa langt?

Kaberdar.

Det svømmer i mine Øiekast. Dog vel an! maaskee Bieting kraftigere kan bevise, at det er mit ramme Alvor at blive i Engelland. Alt, hvad jeg formaaede at redde af mine Skatter i hiin ulykkelige Tidspunkt, det var mine Demanter: Legetøi for en Fyrste; men en anseelig Skat for en privat Mand. Jeg har her giort dem i Penge, og kiøbt Landgodser derfor. Kiender De Roggershall?

Liddy.

Roggershall var en af mine kiereste Spadseretoure, (sukker lidt) dengang vi havde Heste og Vogn.

Kaberdar.

Det vil nu staae til Dem, at opholde sig der i Fremtiden, saa tit og saa længe De vil. De er uindskrænket Herskerinde paa Roggershall, og jeg forskriver Dem det til Enkesæde.

Liddy.

Nei Sir! det var ikke saa meent. Sæt ogsaa, at vi to bleve eenige, — som endnu ikke er skeet; saa kunde De dog aldrig overtale mig til at forurette Deres Datter.

Kaberdar.

Vær kun ubekymret! Min Datter beholder endnu en anseelig Brudegave tilovers. Jeg kiender mine Pligter, som Fader; men jeg kiender ogsaa mine Pligter imod mig selv. — Naa, Miß, har jeg hævet alle

Deres

Deres Indvendinger? Tør jeg forestille Dem et Billede paa et lykkeligt, eensomt Liv — den fulde Nydelse af alle huuslige Glæder? Paa et angenemt Sted, som Roggershall, ved Siden af Deres Mand, som vist eengang tør giøre Regning paa Deres Venskab og Fortroelighed, om ikke paa Deres Kierlighed; ved Siden af min gode muntre Gurli; (med nedslagne Øine) i en Kreds af deres Børn; og det som maaskee er Dem dyrebarere end alt; i Armene af Deres gamle Fader, som jeg vil tage til mig, hvis sidste Dage De vil forsøde; og som skal leve op igien ved at see vores Glæde — (han bryder af, tier og seer stivt paa hende).

Liddy

(er bevæget, Taarene staae hende i Øinene; hun vender sig til Kaberdar, folder Hænderne, seer til Himmelen og bliver nogle Øieblik i denne Stilling).

Nu vel — —

Kaberdar

(griber hendes Haand med Henrykkelse, slaaer sin Arm om hendes Nakke og kysser hende).

Bedste af Døttre! Himmelen velsigne vores Pagt, den blev sluttet med trøe og redelige Hierter.

Liddy.

Ja, det blev den sandelig!

Kaberdar

(sætter sin Ring paa hendes Finger).

Lev vel kiere Liddy! Snart, snart skal du være min dyrebare Kone! mit Hierte svømmer i Glæde. Jeg maae opsøge min gamle Kammerad Mussaffery; han har deelt Kummers Byrde med mig, han skal ogsaa i Dag berøre sig i Glædens Bæger. Lev vel! disse Manskietter bær jeg paa min Bryllupsdag.

Fierde Scene.

Liddy (allene).

Jeg har altsaa bragt den barnlige Kierlighed et Offer; og jeg kunde saa snart glemme den arme Fazir? (tørrer sine Øine) Ja, denne Taare tør jeg fælde for Fazir; men det er ogsaa den sidste. — Fy, ingen romanske Daarligheder! Kaberdar er en brav Mand! for hans Skyld at forsmaae et ungt Menneske, som jeg ikke kiender uden blot af hans Øine; det hedder: paa Livets Reise at bytte et Kompas for en Sommerfugl. Ak! iblandt alle de Daarligheder, som en ung Pige begaaer; saa er hendes første Kierlighed altid een af de største!

Femte Scene.

Liddy. Samuel (som kommer hiem).

Liddy.

Du kan ønske mig til Lykke, Broder!

Samuel.

Spørgsmaal: hvortil?

Liddy.

Svar: jeg er Brud.

Samuel.

Du?

Liddy.

Ja, ja, jeg. Dersom du ikke vil troe mine Ord, saa troe dine Øine!

(Holder ham Ringen for Næsen).

Sa-

Samuel
(griber meget begierlig efter Haanden).

For Pokker, lad mig dog see! skal man domme efter denne Ring, saa maae din Brudgom være den første Mylord over Skatkammeret. For Diævelen! Søster! den Ring er smuk, jeg maae sandelig kysse din Haand.

Liddy.

Naa, det er første Gang i din Levetid! Hvad kan en smuk Ring ikke udrette!

Samuel.

Men er du og saa overbeviist om — at din Brudgom — at han —

Liddy.

Dog vel ikke har stiaalet den? Denne Ring synes at ligge dig mere paa Hiertet, end Brudgommen selv. Du spørger ikke engang om hans Navn.

Samuel.

Hans Navn kan umuelig være saa meget værdt, som denne Ring. Dog nu maae jeg billig spørge: hvad hedder din Brudgom? Svar? —

Liddy.

Kaberdar.

Samuel (heftig).

Gurlis Fader?

Liddy.

Svar: Ja.

Samuel.

Den Nar, hvis eneste Bestræbelse skulde sigte til, at skaffe sin overgivne Datter en brav, fornuftig Mand!

Liddy.

For det første frabeder jeg mig alle Ærestitler, i min tilkommende Mands Navn. For det Andet, hvad din Omhyggelighed for Gurli angaaer; saa tør du kun give hendes Stivmoder et got Ord, ifald du maaskee ønsker —

Samuel.

Ak! Der er intet at ønske; førend jeg først har undersøgt.

Liddy.

Min Gud! med din evige Betænkelighed! den Pige er god, smuk, riig, hvad vil du have mere? Dersom du kun var hende værd —

Samuel.

Got? — Dette Spørgsmaal maae for det første blive ubesvaret. Smuk? Svar: Ja. Riig? da maae jeg billig spørge: hvoraf veed du det? Svar?

Liddy..

Underlige Menneske! Jeg veed det af hans egen Mund, af hans Ædelmodighed mod mig. A propos! du er en Elsker af Jagt; næste Efteraar kan du jage efter Harer hos mig paa Roggershall.

Samuel.

Hos dig paa Roggershall?

Liddy.

Til Tieneste, Broder. Lad det være et Beviis paa Kaberdars Rigdom. Den, som forskriver sin tilkommende Kone, saadant et Landgods, som Roggershall, til Enkesæde, maae vist have noget at give sin Datter til Medgift.

Sa-

Samuel.

Naa, der har vi det? Jeg gaaer omkring og snuser med største Forsigtighed, stræber at faae oplysende Efterretninger allevegne, staaer paa min Post, søger at sætte mig i Sikkerhed paa alle Sider, dækker mig her og der, og da jeg kommer hiem, saa finder jeg min uforsigtige Søster, der gaaer sin egen skiæve Gaase-Gang, som Arving og Eiere til Roggershall. Nu maae jeg billig spørge: Skiæbne er du retfærdig?

Liddy.

Du forunderlige Menneske! Kaberdar har bragt saadan en Skat af Demanter med sig; at Roggershall er kun en Flintesteen derimod.

Samuel.

Dersom denne Forsikring blev bekræftet ved nærmere Oplysning, saa kunde den laane Gurli nye Yndigheder.

Liddy.

Tilforladelig, Broder, tilforladelig! Vi skal blive saa lykkelige, at føre Velstand tilbage i vores arme Forældres Huus! hvor vil Broder Robert glæde sig, naar han i Dag eller i Morgen kommer tilbage fra Vestindien.

Samuel.

Ikke saa hastig, Søster, vi ere endnu ikke komnen saa vidt.

Liddy.

Ja dn vel. Dersom Gurli ikke vilde have dig. —

Samuel. (spodsk).

Ikke vilde have mig? Hum! Næsten maatte jeg spørge: har Liddy sin Forstand? Svar: neppe.

Liddy.

St.! hun kommer. Nu kan du strax vove en Storm paa hendes Hierte. Skal jeg staae dig bie?

Samuel.

Jeg behøver ingen Hielpetropper.

Siette Scene.

Gurli. De Forrige.

Gurli.

Fader siger: min kiære Liddy vil tale med Gurli. God Morgen, kiære Liddy!

(Kysser hende).

Liddy.

Har Deres Fader ellers ikke sagt noget?

Gurli.

Ney, slet intet.

Liddy.

Intet om min Broder?

Gurli.

Om dette naragtige Menneske der? Ikke et Ord! dersom han havde sagt: at din Broder ogsaa var her, saa var Gurli slet ikke kommen ind!

Samuel.

Ey, Ey, Spørgsmaal: hvorfor? Svar.

Gur-

Gurli.

Lad mig være i Roe! Gurli vil snakke med Liddy.

Liddy (til Samuel).

Skal Hielpetropperne rykke frem?

Samuel.

Kun, med Forsigtighed!

Liddy.

Din Fader siger: du vil gifte dig.

Samuel.

Min Gud! du falder jo med Dørren i Huset!

Gurli (gaber).

Ja, jeg vil gifte mig.

Liddy.

Naar da?

Samuel.

Ja, ja! naar da? Svar?—

Gurli.

Ak, kiære Liddy! det veed Gurli endnu ikke. Troe mig, det er ret noget dumt Tøy. Fader mener ja, og Gurli mener ogsaa ja; men det forekommer mig, ligesom Gurli vilde plukke en Pisangfrugt, og der voxer ingen Pisang i hele Engelland. Hvad hielper da Gurlis Forlangende, og Faders Ønske og Villie? Gurli vilde ægte Liddy; Fader siger: det gaaer ikke an. Gurli vilde ægte Mussaffery; Mussaffery siger: det gaaer ikke an.

Liddy.

Mussaffery er jo for gammel for dig.

Gurli.

Ja, det siger han ogsaa.

Liddy.

Men der gives unge Mandfolk nok i Verden.

Samuel

(søger at vise sig paa beste Maade).

Gurli.

Ja, kiære Liddy, der er endnu en dum Omstændighed. Fader siger: naar man gifter sig, saa maae man boe hos Manden. Dersom nu, for Ex. min Mand boer i Bengalen, og min Fader i Maratternes Land; saa maae Gurli boe i Bengalen hos sin Mand.

Liddy.

Det forstaaer sig.

Gurli.

Ney, det gaaer i Sandhed ikke an! Gurli elsker sin Fader alt for høit. (græder). Ney, Gurli kan ikke forlade sin Fader. Gurli vil hellere slet ikke gifte sig.

Liddy.

Gode Pige!

Samuel.

Men, nu opstaaer billig det Spørgsmaal: dersom der fandtes en sat, fornuftig Mand, som boede i samme Land, ja endogsaa i samme Bye, som Deres Fader?

Gurli.

Gurli.

Ha, ha, ha, det var herligt.

Samuel.

Hvad mener De Miß; kunde De vel for Ex. elske og ægte mig?

Gurli.

Elske? nej. Men ægte vel, naar Liddy skeer en Tieneste derved.

Liddy.

Besynderlige Skabning! Du vil gifte dig uden at elske?

Gurli.

Hvorfor ikke? skal man da elske den, man vil gifte sig med?

Liddy.

I det mindste maae man have Høiagtelse for ham.

Gurli.

Jeg maae sige dig, kiære Liddy: Gurli veed ikke ret, hvad Giftermaal er.

Samuel.

Det finder sig nok siden. Jeg skal herefter have Leilighed til at meddele Dem nogen Underretning derom. Nu beroer alting paa et tydelig og bestemt Svar paa dette Spørgsmaal: vil De ægte mig, Miß?

Gurli. (til Liddy).

Seer du det gierne?

Liddy.

Naa ja — det er min Broder.

Gurli.

Top! jeg vil for din Skyld ægte dette naragtige Menneske; dog paa det Vilkaar, at du altid boer, hvor min Fader boer.

Samuel (sagte).

Skal jeg love det? hvorfor ikke? for det første kan jeg dristig indgaae alle Vilkaar. (høit) Den Kierlighed, som snart skal lænke dig yndigste Skabning til Mester Samuel Smith, er mægtigere end barnlig Kiærlighed. Der staaer endnu et Spørgsmaal tilbage; naar skal vores Bryllup være? smukke Gurli!

Gurli.

Naar du vil. (til Liddy) Vil du være glad, naar det skeer strax.

Liddy.

Jeg har intet derimod.

Gurli.

Naa, saa vil jeg strax ægte dig.

Samuel (forundret).

Nu, strax? Ney, det har jeg aldeles ikke belavet mig paa. (til Liddy). Den gode Pige er skudt; men man maae gaae forsigtig til Værks.

Liddy.

Broder! jeg mener, at du denne Gang skulde lade din Forsigtighed blive hiemme, og tage hende paa sit Ord, førend hun bliver anderledes til Sinds.

Sa-

Samuel.

Alt, hvad jeg kan gjøre, er dette: jeg gaaer hen til en Notarius, siden til nok en, og bestiller dem begge herhid i Eftermiddag.

Liddy.

Begge? Hvorfor to?

Samuel.

Een kunde blive syg, brække et Been, drikke sig fuld om Middagen ved Bordet, eller faae nogen Forhindring. (Liddy leer) Lee saa meget, du vil! jeg har derimod kun et Spørgsmaal at gjøre: kan saadanne Forretninger behandles forsigtig nok? Svar: ney. Jeg gaaer, bestiller dem begge, lader hver udkaste sin Contrakt, sammenligner dem begge, forbedrer dem begge, og vælger med tilbørlig Forsigtighed een af begge. Imidlertid beder jeg min smukke Brud om et Kys.

Gurli.

Fy!

Samuel (forundret).

Hvorledes?

Gurli (til Liddy).

Skal jeg kysse ham?

Liddy.

Gjør det kun.

Gurli.

Naa da. (hun kysser ham, tørrer sin Mund og raaber efter ham) Det siger jeg dig; dersom Notarierne ere kjønnere end du; saa ægter jeg dem og ikke dig.

(Samuel gaaer).

Sy-

Syvende Scene.

Gurli. Liddy.

Liddy.

Naa, kiære Gurli, vilde du helst være min Søster eller min Datter?

Gurli.

Gurli forstaaer dig ikke.

Liddy.

Naar du ægter min Broder, saa blive vi Søstre.

Gurli.

Ret saa. Gurli fornøier sig derover.

Liddy.

Men sæt nu, at Liddy giftede sig med din Fader; saa blev Gurli Liddys Datter.

Gurli

(seer hende nogle Øieblik tvivlraadig i Ansigtet).

Liddy spøger.

Liddy.

Hvem veed? jeg skulde maaskee giøre Alvor deraf; dersom jeg bare kunde komme efter, hvem din Fader egentlig er? hvad mener du? kunde du vel hielpe mig ud af Drømmen?

Gurli.

St! det tør Gurli ikke sladdre om —

Liddy.

Hvorfor ikke? til mig vel.

Gurli.

Ikke til min Papagøye, ikke til min Kat, ikke til Rosen-Træet i mit Kammer.

Liddy.

Liddy.

Men Aarsagen?

Gurli.

Fader har forbudet det.

Liddy.

Er din Faders Forbud dig saa helligt?

Gurli.

Han har ikke forbudet mig noget i sin hele Levetid. Dette er den første Gang.

Liddy
(omfavner hende bevæget).

Brave Pige!

Gurli.

Snurrige Liddy!

Liddy.

Siden du er saa hemmelighedsfuld, saa maae jeg vel kalde min Skytsengel til Hielp.

Gurli (angest).

Din Skytsengel? har du en? ak, Liddy, jeg er saa bange.

Liddy.

Vær rolig, han er en Ven af gode Mennesker.

Gurli.

Er han det? men er Gurli ogsaa vist god?

Liddy.

Ja, ja, Gurli er vist god.

Gurli.

Naa, hvad siger din Skytsengel?

Liddy.

Liddy.

(lader, som hun horer efter noget).

Han siger: din Fader har engang været Nabob af Mysore.

Gurli

(putter sig angest hen til Liddy).

Ak, Liddy, han har sandelig Ret.

Liddy (som før).

Han siger: Gurli skal fortælle mig det øvrige.

Gurli.

Siger han det? ja, saa maae Gurli vel fortælle.

Liddy.

Men uden Frygt, beste Pige.

Gurli.

Saa send ham bort.

Liddy

(giør en Bevægelse med Haanden).

Han gik allerede.

Gurli.

Er det vist?

Liddy.

Gandske vist.

Gurli.

Men Gurli forstaaer sig slet ikke paa at fortælle, hun veed hverken at begynde, eller at holde op. — Min Fader var Nabob af Mysore, var retfærdig og god; de kaldte ham Retfærdigheds Kilde, thi han straffede Derdar ligesaavel, som Daglønneren. Hos ham gieldte ingen Persons Anseelse, (græder) og dog har

have de forjaget ham af sit Fædreneland, dræbt hans Koner og Børn, og mig have de kun ladet leve.

Liddy.

Hvem har forjaget ham og hvorfor?

Gurli.

See kun, min Fader har to Brødre, et Par hæslige, stygge Mennesker. Ha, ha, ha, den ene skeeler, og har en Næse saa lang, og den anden et Hoved, som et udhulet Græskar, hvori Taskenspillerne sætter Slanger hos os, ha, ha, ha, hans Hoved var ogsaa fuldt af Slanger. Det onde Menneske! Liddy, der gives ret onde Mennesker i Verden. (truer med Haanden, og stamper med Foden). Dersom jeg havde ham her, saa skulde jeg hænge mig i hans stride Haar med mine Nægle! — han vilde gierne være Nabob af Mysore, og den anden med den lange Næse ligesaa. Nu smedede de et hæsligt Skielmstykke sammen, bragte Nairs paa deres Side, og overfaldt vores Huus om Natten. — Ak, det var en Skræk, kiære Liddy! og en Skrigen, Jammer og Allarm, — hu! jeg gyser endnu, naar jeg tænker paa hiin Nat! Jeg sprang gandske sandsesløs ud af min Seng, — ha, ha, ha. Jeg slyngede min Guld Halskiede om min Arm, og stødte Hovedet i mit Skiort, (græder) min arme Fader maatte flygte over Hals og Hoved i den mørke Nat, og Gurli flygtede med ham. Gurli sad i en Palankin, den gamle Mussaffery hialp at bære den; men da det var et uvant Arbeide, saa faldt han hvert Øieblik i Skarnet. Endelig kom vi til Søekysten. Min Fader var stille og alvorlig, sagde ikke et Ord. (græder) Gurli

maatte

maatte græde meget over sin arme Moder og Søskende. — Vi steeg om Bord paa et engelsk Skib, Skipperen var en lystig Mand. (leer) Han fik Gurli til at lee meget. Vi reiste mange Dage, mange Uger efter hinanden, endelig blev Tiden Gurli lang, og endelig og endelig kom vi hertil. Nu har jeg fortalt dig alting.

Liddy.

Jeg takker dig, og skal giengielde din Fortroelighed; men endnu har du ikke besvaret mit første Spørgsmaal: om du hellere vil være min Søster, eller min Datter?

Gurli.

Gurli vilde hellere være din Søster.

Liddy.

Hvorfor?

Gurli.

Fordi Gurli allerede havde en god Moder, — en god Moder! Gurli kan ikke ønske sig nogen bedre. Men Gurli har endnu ikke havt nogen Søster.

Liddy.

Naa, saa vil vi leve sammen, som Søstre. Gurli, jeg gifter mig med din Fader.

Gurli.

Naa, Liddy, spøg ikke med Gurli.

Liddy.

Jeg spøger ikke. Nu gik han just fra mig, og — Gud var Vidne til vores fælleds Pagt.

Gurli.

Virkelig? ha, ha, ha! (hopper omkring, slaaer Knips med Fingrene, og synger, hvad Melodie hun vil) Det er

er mig kiert! det er mig kiert! jeg glæder mig! — Liddy, jeg maae kysse dig! (tager hende med begge Hænder om Hovedet, og giver hende et dygtig Smask).

Liddy.

Lykkelige Pige! lær mig at blive et Barn, som du.

Gurli.

Altsaa veed min Fader allerede, at du vil tage ham?

Liddy (leer).

Ja vist veed han det.

Gurli.

Det er Skade! — jeg vilde ønske, at han endnu ikke vidste det! Gurli vilde saa gierne sagt ham det først.

Liddy.

Men han veed endnu ikke, at du vil gifte dig med min Broder.

Gurli.

Naa, det vil han tidsnok faae at vide.

Ottende Scene.

Jack. De Forrige.

Liddy

(skriger af Forundring og Glæde, saasnart hun seer ham).

Ak! Jack! hvor er din Herre?

Jack

(stedse meget ærbar og alvorlig).

Nu har man just loodset os i Havnen.

Liddy
(ude af sig selv).

Gurli! Gurli! glæd dig med mig! Broder Robert er kommen! Fader! Moder! Broder Robert er kommen!

(løber ind).

Gurli.

Det er herligt, herligt! Broder Robert er kommen! Hør dog, hvem er Broder Robert?

Jack.

Sir Robert og Miß Liddy ere begge løbne af en Bidding; han er hendes Broder.

Gurli.

Er han hendes Broder? herligt! og Liddy fornøier sig saa meget! og Gurli glæder sig ogsaa, naar Liddy er fornøiet. (kysser Baadsmanden, som staaer gandske forundret, og dreier sig om, i det hun hopper ind i sit Kammer). Broder Robert er kommen! Broder Robert er kommen! (Gaaer).

Jack.

Jeg vil være fordømt, naar det ikke spøger paa hendes øverste Dæk. Hun synes ikke at være svært ladet med Forstand. Af alle disse glatte Fruentimmer Ansigter giør jeg ikke saa meget, som af en Ende Kabelgarn. Jeg vilde, vi stak i Søen igien! Hvad skulde vi ogsaa her hos de fordømte Landrotter? den Gamle er god nok; men hans Planker ere noget brøstfældige. Gud veed, hvor længe han endnu driver om for Vinden. Moderen — hun er som en Orcan; stormer aldrig fra een Kant, og løber om paa alle Streger af Kompasset.

Ni-

Niende Scene.

Sir John, (som Liddy ruller frem paa sin Stoel og Jack).

S. John.

Velkommen i Havn! gamle, troe Jack!

Jack.

Gud velsigne ham, Sir! hvor staar det?

S. John.

Ikke med det bedste, min gode Jack.

Jack.

Ja, ja, det gamle Skrog begynder nu at knage, han maae, som jeg seer, allerede lade sig boogsere.

S. John.

Men, denne Gang er Glæden Herre over Smerten. Hvad bestiller min Søn?

Jack.

Han seiler lige bag efter mig. Jeg tænker han maae være her, førend man kan tælle Vævlingerne i Mesans-Vantet.

S. John.

Naa, ærlige Karl, fortæl mig imidlertid noget om din Reise. Siden skal man traktere dig og dine Kammerader med et Fad stærk Øl.

Jack.

Obligert. Vi lættede Anker i et smukt Veir med en god Syd-Syd-Øst. Vinden sprang om et par Gange; men vi ere dog, Gud skee Lov, aldrig kommen ned af Farvandet.

S. John.

Har I hellere ikke trodset Veir og Vind omsonst? Har I fortient noget? ere jeres Pengepunge brav spækkede?

Jack.

Vores Pengepunge ere, min Siel, saa tomme, at man kunde bruge dem i Stæden for Vimpler.

S. John.

O Vee! I tog dog en god Ladning med.

Jack.

Det troer jeg! det var en smuk Ladning. Vi havde vel ogsaa fortient en 5000 Pund derpaa; men jeg vil være fordømt, naar der er een eneste Skilling deraf i vores Lommer!

S. John.

Det er umueligt! Skulde Robert have forødt alting, uden at tænke paa sin gamle Faders Nød?

Jack.

Sir! forsynd sig ikke mod hans Søn. Aldrig har nogen ærligere Karl ædt Beskviter, det vil jeg paastaae. Han skal vide, at vi paa Hiemreisen styrede omtrent 200 Mile Vesten for de Kanariske Øer; da vi en Morgen tidlig saae en Tingest langt borte i Søen, som vi ikke kunde blive kloge paa. Ikke længe derefter hørte vi et Par Bøsser knalde, og saae et Stykke Seildug flagre. Op med Roret! raabte Kapitainen, det maae være Nød-Signaler, og det var saa. Vi toge Topseilene ind, og seilede med Vinden, indtil vi kom den Tingest nærmere. Sir, jeg er en haard Karl; men (i det han viser sine Øine) jeg vil være fordømt, om ikke Van-

Vandet løber mig ud af Klydserne, saa tit jeg tænker derpaa! I en lille, ussel Baad laae 23 forsultne Mennesker, som i fem Dage ikke havde havt en Bid Tvebak at putte i Munden. Deres Skib var kommen i Brand midt i Søen, de havde med Nød og Neppe reddet sig i Baaden, og drevne nu, paa Lykke og Fromme, om for Vinden. Endnu 24 Timer længere, saa havde det været ude med de arme Diævle. Kapitainen var en smuk Mand, en Hollænder, han havde mistet alting, undtagen sit Liv og sin Søemands Ære, og hiemme sad en ung Kone med 3 Børn, som hverken havde at bide eller brænde. Naar han talte derom, saa pumpede han det klare Vand af begge sine Luger. Det kunde min Herre ikke see paa. — Kammerad, sagde han til ham: jeg har hverken Kone eller Børn, der er 5000 Pund, tag det Lapperie! og derpaa satte han ham og hans Folk i Land i den første Havn.

S. John.

Giorde han det? Naa derfor vil Gud velsigne ham! saa glæder jeg mig, at han slet intet har bragt med, og jeg vil gierne dele den sidste Mundfuld med ham.

Liddy.

Gode, brave Broder! Har jeg ikke altid sagt, Fader: at Robert engang vilde blive Deres Alderdoms Støtte?

S. John.

Min Alderdoms Støtte og Glæde.

Liddy.

Ah, der er han!

Tiende Scene.

Robert. De Forrige.

Liddy
(flyver i hans Arme).

Robert
(trykker hende til sit Bryst).

Min gode Liddy!

S. John
(i det han giør sig Umage at rykke ham i Mode med sin Stoel).

Fordømte Podagra! Jack, hielp mig! Heida, Robert! din Fader er her ogsaa!

Robert
(omfavner ham noget plump).

Bedste Fader!

S. John.

Au, Vee! du Pokkers Dreng! veed du ikke, at jeg har Podagra? — naa, naa, det er allerede forbi; kom, kom! — der — dette Kys, og dette Haandetryk ere Tegn paa min Glæde over din Ankomst! og denne Velsignelse (i det han legger sin Haand paa ham) er Belønning for din ædle Handling.

Robert.

Hvilken, min Fader?

Liddy.

O, ja, vi veed allerede alt.

Robert
(fortrædelig til Jack).

Har Jack nu igien pumpet gammel Kierlinge-Snak ud?

Jack.

Jack.

Ja, min Siel, Sir! Tag mig det ikke ilde op, Munden blev læk.

S. John.

Herind! herind! I to Krabater! din Moder er bag ved i sit Kammer og holder Bedetime. Nu vil hun dog eengang giøre et mildt Ansigt. (i det han rykker med sin Stoel) Fort, fort, hielp den stakkels gamle Synder, at han kan komme frem!

Jack.

Jeg skal tage Post ved Roret.

(Ryder bag. De gaae alle 3).

Ellevte Scene.

Liddy (allene).

Hvorledes er det med mig? Ak! jeg er underlig til Mode! jeg havde ikke Hierte til at spørge, hvor han er bleven af? er han kommen med igien? eller har man ladet ham blive i Vestindien? eller er han syg? eller død? Ak! — hvad gaaer det mig an? hvad har jeg at spørge derefter? — Skiæbnen vil prøve mig, om det ogsaa er mit ramme Alvor, at opofre mit Hiertes første Tilbøielighed for Kierlighed til mine Forældre. Det syntes mig saa let. — Ak det er ikke saa let, som jeg tænkte. Naa, desto berømmeligere er Seieren. — Men hans Veninde tør jeg dog blive? — jeg gad dog vide, hvad der er bleven af ham! dette Ønske er ikke strafværdigt. Naar Jack kommer ud, skal jeg spørge ham.

Tolvte Scene.

Fazir. Liddy.

Fazir

(flyver hen til Liddy og griber hendes Haand).

Der er hun! der er hun, Ak kiere Miß! Fazir er her igien, og glæder sig — gode, kiere Miß, Fazir kan ikke saa udtrykke med Ord, hvad han gierne vilde. Har De stedse været fornøiet? Har De imellem tænkt paa den stakkels Fazir?

Liddy

(meget forvirret).

Meget ofte — kun i Dag ikke.

Fazir.

Det vilde min gode Skytsengel ikke, derfor puste de han vores Seil op med fulde Kinder, hu! ha! hey! saa ere vi her, og nu, kiere Liddy, nu maae De vel tænke paa mig. — Men De glæder Dem slet ikke over at see mig igien. De skulde just ikke glæde sig, som jeg gior; men dog lidt, en lille, lille Smule; thi jeg holder saa meget af Dem.

Liddy

(bevæget rækker ham sin Haand).

Jeg glæder mig, tilvisse.

Fazir

(kysser hendes Haand).

Er det vist? jeg har ogsaa fortient, at De skulde holde lidt af mig; jeg har immer tænkt paa Dem, og ikke tænkt paa andet, end Dem. Naar Solen steeg op af Havet, saa udbredte jeg mine Arme og bad, — jeg troede, at bede for mig, og jeg bad for Liddy. Naar Søen var glat, som et Speil og stille; saa søgte jeg Liddys Billede derudi, — jeg fandt det ogsaa; —

thi

thi jeg fandt det allevegne, hvor jeg søgte det. — Ak! jeg fandt det vel ogsaa, uden at søge det.

Liddy
(vender sig bort og tørrer sine Øine).

O, min arme, syge Faders Billede! staae mig bie i denne Stund!

Fazir.

Og da Engellands Kyster endelig laae for os langt borte. — Ak! Liddy! havde De seet den tossede Fazir, hvor han fornøiede sig! det var i Gaar Aftes, hele Natten maatte jeg dandse omkring paa Dækket, og da det gryede ad Dag, saa kom der en Fugl flyvende fra Landet, og satte sig paa vores Mast; jeg kaldte paa ham, jeg lokkede for ham, jeg fløitede for ham, jeg kunde have kysset ham! jeg tænkte, Liddy har maaskee spadseret i Gaar, og denne Fugl har sunget for hende.

Liddy (afsides).

Ney, jeg maae giøre Ende herpaa, det kan mit stakkels Hierte ikke holde ud. (stammer) Veed Fazir allerede — at jeg er Brud?

Fazir
(bliver meget forskrækket og svarer med et langt)

Saa? (en lang Pause — Liddy slaaer Øinene ned, Fazir rækker hende Haanden meget bedrøvet). Lev vel, beste Miß!

Liddy.

Hvor vil De hen?

Fazir.

Jeg — jeg vil bort — paa Søen — i Søen! Lev vel, beste Miß! (tager hendes Haand, hun tier; en

Pause) Ja, jeg vil bort — men jeg kan ikke — jeg kan i Sandhed ikke. — (en Pause) Er Miß Liddy virkelig Brud?

Liddy.

Virkelig.

Fazir.

Vil den gode Liddy ogsaa blive lykkelig?

Liddy.

Hun haaber det?

Fazir.

Naa, Fazir skal ikke blive lykkelig; men det skader ikke, naar kun Liddy er lykkelig! — tør jeg vide, hvo, der har vundet Liddys Hierte. — Ney, ney, jeg vil ikke vide det, jeg hader ingen, han har jo intet ondt giort mig! — ak ja! alt for meget!

Liddy

(meget rørt, rækker ham Munden til et Kys).

Bliv De min Ven!

Fazir.

Ja, kiere Miß, Fazir lader sig slaae ihiel for Dem. — Ak, det er nu 6 Uger siden, da havde vi en stærk Storm; jeg var bange for at døe, thi jeg vilde endnu gierne see Liddy igien. Jeg var en Nar, fordi jeg frygtede for Døden; det var bedre, jeg aldrig havde seet Liddy igien.

Liddy.

Vil De ikke besøge min Fader og Moder?

Fazir.

O ja, Miß, naar De befaler. Jeg vil giøre alt, hvad De befaler.

Liddy.

Liddy

(griber hans Haand).

Kom Sir! kom De, det er ikke godt for os begge, at vi staae her sammen, for at tale om Ting, som ikke mere kan ændres.

(Hun vil føre ham bort).

Trettende Scene.

M. Smith. Robert. Jack. De Forrige.

M. Smith.

Men, mon Fils, det er slet ikke nobelt af dig, at du saa liderlig har dissiperet din suurt fortiente Eiendom.

Robert.

Om Forladelse, kiere Moder. Det er det nobelste, som jeg har giort i min hele Levetid —

M. Smith.

Hvormed vil du nu giøre din Stand Ære?

Robert.

Med min Tænkemaade.

M. Smith.

Ret, mon Fils, denne Phrase var nobel. (i det hun bliver Fazivert) Bonjour, Monsieur Fazir, je suis charmée de vous voir en bonne santé. (til Robert) Man maae ikke negligere les Dehors, Solen bliver altid Solen; omendskiønt den cacherer sig bag et Slør af Taage, saa blender den dog Øiet siden, naar den kommer frem, decoreret med alle sine Straaler. Hvad synes dig om denne Allegorie?

Ro-

Robert.

Den er meget smuk, kiere Moder; men jeg er ingen Sol, og jeg vil ikke blende noget Menneskes Øine.

M. Smith.

Saa vilde jeg i det mindste ønske, du havde laant nogen Varme af dens Straaler. Du ignorerer ikke, at der hersker Mangel i dette Huus, at vi med Smerte have ventet paa din lykkelige Hiemkomst.

Robert

(trækker paa Skuldrene).

Det giør mig, min Siel, ondt! Men om jeg i det Øieblik havde været Herre over en Million; saa var den, min Siel, fløiet ud af min Lomme, lige til den sidste Skilling.

Liddy.

Kiere Moder, vores Mangel skal forsvinde om kort Tid; naar De ikke vil nægte mig Deres Samtykke og Velsignelse.

M. Smith.

Velsignelse, saa meget du vil; men Samtykke — hvortil? dersom det er compatibel med Æren. —

Liddy.

Jeg tænker det. Vores Logerende har begiert min Haand.

M. Smith

(i sen fornem, spodsk Tone).

Saa?

Liddy.

Det er en brav Mand.

M. Smith.

M. Smith.

Saa?

Liddy.

Riig.

M. Smith.

Saa?

Robert
(rækker hende Haanden).

Jeg ønsker dig til Lykke!

Fazir (sukker).

Jeg ogsaa, kiere Miß!

Jack
(skraber med Foden).

Altid smukt Veir og god Vind paa denne Fart!

M. Smith.

Ikke saa hastig, om jeg tør bede. Liddy, du kiender mine Sentiments.

Liddy.

Jeg kiender dem, kiere Moder; men naar jeg nu beviser, at der er intet paa hans Herkomst at udsætte.

M. Smith.

Det vilde give Sagen en anden Tournure.

Liddy.

De skal snart høre det af hans egen Mund, han lovede at giøre Dem sin Opvartning om nogle Minuter.

M. Smith.

Lovede han det? saa maae vi belave os lidt paa at tage imod ham. Gesvindt, Liddy, førend han over-

overraſker os her i Salen. Men det ſiger jeg dig: din Moder er en Kiender. Af hans Opførſel i ſaadan en delicat Affaire, ſkal jeg ſtrax kiende en homme de qualité. Følg med mig!

(Gaaer med Liddy).

Fiortende Scene.

Robert. Fazir. Jack.

Robert.

Hun giver mig ikke engang Tid til at ſpørge min Søſter om ſin Brudgoms Navn!

Jack.

Han ſkammer ſig dog vel ikke ved at lade ſit Flag ſee.

Fazir.

Det maae være en god Mand, ſiden Liddy elſker ham.

Robert.

Min Broder Samuel bøier ogſaa ſin forſigtige Hals under Ægteſtandens Aag! hm! ſkal jeg da ſeile allene igiennem Verden? hvad mener du Jack?

Jack.

Jeg tænker, Sir, at De ſkulde lade det Gifteras fare. Hvo ſom kaſter Anker hos en Kone, ligger paa en fordømt ſlet Grund. En lille Afſtikker imellem, det er godt; men paa Livets Reiſe maae man aldrig gaae om Bord med en Kone, man gaaer til Grunde ved det første Uveir.

Robert.

Tænker du ligeſaa, Fazir?

Fazir.

Fazir.

Jeg tænker, det er best at dse.

Robert.

At dse? er du gal? Jack! hvad feiler vores unge Kammerad?

Jack.

Jeg tænker, han er vel ladet med en svær Kierligheds-Fragt.

Robert.

Har han giettet det, Fazir?

Fazir.

Ja, jeg elsker, gode Robert.

Robert.

Hvad Diævelen! vi have jo neppe været to Timer i Havn? du er forbandet gesvindt.

Fazir.

O, jeg elskede allerede, førend vi reiste.

Robert.

Og du har ikke sagt mig et Ord derom?

Fazir.

Jeg elskede saa hemmelig, i Stilhed, du havde dog ikke forstaaet mig.

Robert.

Hør, min Skat, det var dumt! naar vi imellem, med godt Veir, laae paa Dækket i Solskin, og Skibet stod, som det var naglet paa en Plæt; saa kunde du nok have fortalt mig, hvorledes Stormen rasede i dit Hierte. Hvordan? Har Robert ikke fortient

tient din Fortroelighed? Er jeg ikke den eeneste, som veed den Hemmelighed om din Stand? har jeg forraadt dig?

Fazir
(falder ham om Halsen).

Forlad, mig Broder! det er ikke Utaknemmelighed! ney, i Sandhed ikke! du har reddet mig fra Døden, du har engang med Livsfare revet mig ud fra mine Forfølgeres Gruesomhed. Jeg skal vist aldrig glemme det! jeg er ikke utaknemmelig!

Robert.

Godt! godt! det var ikke min Hensigt at presse Tak af dig. Venskabelig Fortroelighed søger jeg. Hvem er din Pige?

Fazir.

Min Pige? ak ney! den Pige, som jeg elsker, hedder Liddy.

Robert.

Liddy? Fanden heller! min Søster!

Fazir.

Ja, hende er det.

Robert.

Arme Dreng! nu forstaaer jeg, hvorfor du vil døe. Du har vel hiertelig glædet dig efter at see hende igien, og finder hende nu, som en andens Brud. — Fy — det er en slem Historie. Jeg mærker, at Ægteskabsvinden er ikke os to gunstig. Lad os krydse lidt endnu, og istæden for Kierlighed tage Venskab til Compas. Du skal være min Fokkemast og Jack

der

der min Mesansmast. Ellers tænker jeg endnu at plsie mangen svær Soe med Jer; men naar J forlade mig, saa ligger min hele Reisning over Bord.

Jack.

Dersom jeg nogentid forlader Dem, saa maae De lade mig kiolhale.

Robert (til Fazir).

Munter, gode Dreng. Rens din Boogsprydt fra Skyllevandet, og vind al din Courage op. Kom, Gutter! her i Huset er Veiret blevet slet, vi vil spise sammen i næste Vertshuus, og tømme Glassene paa Liddys Velgaaende.

Fazir.

Ja, paa Liddys Velgaaende! Kom.

(De gaae).

Tredie Act.

Første Scene.

Begge Notarierne M. Strussel og M. Staff komplimentere hinanden endnu i Dørren.

M. Strussel.

Uformodentlige Glæde!

M. Staff.

Angenemme Overraskelse!

M. Strussel.

At treffe Mester Staff paa min Vei.

M. Staff.

At finde Mester Strussel her.

M. Strussel.

Behag at trine ind.

M. Staff.

Det skeer inte.

M. Strussel.

Det maae skee! det maae skee!

M. Staff.

Jeg er ikke saa uhøflig, jeg veed ret got; at den første Plads iblandt Juristerne, tilhører min værdige Ven, Mester Strussel.

M. Struss-

M. Struffel.

Ah, De spøger! dog hvortil disse Omstændigheder imellem et Par saadanne Hiertevenner! (trækker ham ind med sig).

M. Staff.

Ja vist, Hiertevenner! (ryster hinanden vere vils i Hænderne og sige begge paa engang, afsides) Fanden tage dig!

M. Struffel.

Hvor staaer til hiemme? Alle friske og vel?

M. Staff.

Til Tieneste! saa tit jeg kommer hiem, spørger man mig: om jeg ikke har seet min ypperlige Ven Mester Struffel? hvorledes staaer det til hos Dem? hvad bestiller min Gudsøn, den lille Jacob?

M. Struffel.

Det er en lille, spøgefuld Skalk! jeg præker daglig for ham, at han skal danne sig efter sin værdige Gudfader, Mester Staff. (begge bukke. Afsides) Den Esel!

M. Staff (afsides).

Den Oxe!

M. Struffel (som før).

Hvad vil han her?

M. Staff (som før).

Hvem Diævelen har ført ham herhid?

M. Struffel.

Min kiere Hr. Medbroder har formodentlig Forretninger her?

M. Staff.

De har giettet det! og det forholder sig vel ligesaa med min dyrebare Collega?

M. Strussel.

Til Tieneste. Tør man være saa dristig at spørge, hvad Slags Forretninger —

M. Staff.

Bagatel. En Ægteskabscontrakt.

M. Strussel

(som allerede begynder at blive heed om Hovedet).

Saa? En Ægteskabscontrakt? Ey, Ey, det var Løier! jeg er her af samme Aarsag.

M. Staff.

Ey, Ey! saa er jo dette Huus ret velsignet? Toldinspektør Smith har bedet mig at komme.

M. Strussel.

Ey, Ey! den samme har ogsaa bestilt mig.

M. Staff.

Ey, Ey! det er kuriøs! og neppe mueligt.

M. Strussel (hidsig).

Mueligt eller ikke, Mester Staff; men dog sandt.

M. Staff.

De tager Feil, Hr. Confrater!

M. Strussel.

Jeg tager ikke Feil, Hr. Confrater! og det siger jeg Dem, eengang for alle, Hr. Confrater! De er en Mand uden Samvittighed, som søger kun at snappe Brødet af Munden paa sine Medmennesker.

M. Staff.

M. Staff.

Hvorledes, Hr. Confrater, De understaaer sig?

M. Strussel.

Ja, Hr. Confrater, jeg understaaer mig.

M. Staff.

Det vil bekomme Dem ilde, Hr. Confrater!

M. Strussel.

Det vil vi see, Hr. Confrater!

M. Staff.

De giorde best, Hr. Confrater, om De gik hen, hvor De kom fra.

M. Strussel.

Og De giorde best, om De gik til Fanden.

M. Staff.

Saa maatte jeg følge Dem hiem.

M. Strussel.

Jeg vilde skamme mig ved, at gaae over Gaden med Dem.

M. Staff.

Folk vilde undre sig over, at see Dem eengang i honet Selskab.

M. Strussel.

Jeg er altid i honet Selskab, naar jeg ikke er hos Dem.

M. Staff.

De bliver grov.

M. Strussel.

Og De er det allerede.

M. Staff.

Dersom De ikke strax synger af en mildere Tone, saa skal De føle mine Næver.

M. Struffel.

Kom kun! jeg har længe ønsket, at baxes engang med saadan en Vindspiller.

M. Staff.

Fortreffelig! omendskiønt det giør mig ikke megen Ære, at træde saadan et mæsket Svin under Fødder. (De kaste deres Overkioler og Parykker, og sætte sig i Positur til at baxes).

Anden Scene.

Visitøren. De Forrige.

Visitøren.

(springer imellem dem).

Gesvindt! Gesvindt! Hvad Pokker er det? Jeg troer De vil baxes lidt i al Hast.

M. Struffel

(peger paa M Staff).

De er dette Menneskes Skytsengel.

M. Staff

(peger paa M. Struffel).

Han maae takke Dem for sit Liv. (De hente deres Kioler og Parykker frem igien).

M. Struffel.

Men vi tales ved siden, Mester Staff.

M. Staff.

Ja, ja, vi tales ved, Mester Struffel.

Visitøren.

Vilde De ikke have den Godhed at aabenbare mig, hvorfor De havde i Sinde at brække Halsen paa hverandre i al Hast?

M. Struffel og Staff
(skrige begge af fuld Hals).

Den ene,

Han paastaaer, Sir Samuel Smith har bestilt ham herhid angaaende en Contract, som han dog alene har overdraget mig at udstæde og clausulere i alle Punkter.

Den anden,

Han er saa uforskammet at paastaae, man har betroet hans usvede Pen en Ægteskabs Contrakt, hvis Hovedindhold Sir Samuel Smith, for nogle Timer siden, har dicteret mig til Pennen.

Visitøren
(putter Fingrene i Ørene).

O vee, mine Herrer! O vee! Trommehinden er færdig at briste i mine Øren.

Tredie Scene.

Samuel. De Forrige.

Begge Notarierne (styrte mod Samuel).

Her er Contrakten, Sir.

Samuel.

Forsigtig, mine Herrer! forsigtig! De ere færdige at rende mig omkuld.

M. Struffel.

Kommer jeg her ikke efter Deres Befaling?

Samuel.

Ja vist.

M. Staff.

Har De ikke bestilt mig herhid?

Samuel.

Ja vist.

M. Strussel.

Har De ikke overdraget mig, at udstæde en Ægteskabscontrakt for Dem?

Samuel.

Ja vist.

M. Staff.

Skulde jeg ikke bringe Dem en Ægteskabscontrakt?

Samuel.

Ja vist.

M. Strussel.

Naa, Mester Staff?

M. Staff.

Naa, Mester Strussel?

M. Strussel.

Men tør man spørge, Sir, hvorfor vil De umage to af de berømteste Juristers i en Sag, hvor en halv, i al Fald, kunde være tilstrækkelig?

Samuel.

Hvorfor? kunde der ikke tilstøde en af Dem en Ulykke, som forhindrede ham fra at møde til den bestemte Tid?

M. Staff.

M. Staff.

Det er ikke fornuftigt, Sir, ikke fornuftigt, De kunde derved have givet Anledning til en blodig Strid imellem mig, og min værdige Confrater, Mester Strussel.

M. Strussel.

Det er meget ubetænktsomt, Sir, at bringe et Par Hiertevenner i Harnisk over slet ingen Ting.

M. Staff.

Dersom vi to ikke elskede hinanden saa meget —

M. Struffel.

Og agtede hinanden saa høit. (række hinanden Hænderne) Ha, ha, ha, det bliver dog ved det Gamle?

M. Staff.

Vores Venskab er klippefast.

Visitøren.

De baxes hastig, og forliges snart igien. Saadan en Hurtighed er roesværdig.

Samuel.

Hvor ere Contrakterne?

Begge.

Her.

Samuel.

Jeg beder Dem, at læse langsom og tydelig.

M. Strussel.

Læs De, Mester Staff.

M. Staff.

Jeg beder, læs De Mester Strussel.

M. Struſſel.

Himlen bevare mig! jeg kiender min Pligt.

M. Staff.

Og jeg min.

M. Struſſel.

Hvortil diſſe Omſtændigheder? et Par berømte Mænd, ſom vi, kan dog kun udſtæde en Ægteſkabscontrakt paa een Maade. Det er altſaa ligegyldigt, hvem af os to, der læſer.

M. Staff.

Juſt derfor.

M. Struſſel.

Naar De endelig befaler. (tager ſin Briller frem og læſer) Giøres hermed vitterligt for alle og enhver, ſom det er nødvendigt at vide —

M. Staff

(ſom raadfører ſig med ſit eget Manuſcript).

Med Tilladelſe, Hr. Confrater, det maae hedde: giøres hermed vitterligt for alle og enhver, ſom det angaaer —

M. Struſſel (farer op).

Hvi ſaa, Hr. Confrater?

M. Staff.

Fordi det er mueligt, at en Omſtændighed kan indløbe, der er nødvendig at vide for mange, ſom den ſlet ikke angaaer. Omvendt derimod, kan intet angaae nogen, ſom han jo nødvendig ſkulde vide.

M. Struſſel (ſpodſk).

En meget fiin Diſtinction.

M. Staff.

M. Staff (ligesaa).

Just ikke for enhver Herre.

M. Strussel.

De er en Ignorant, Hr. Confrater.

M. Staff.

Hvorledes? Hvad! Jeg en Ignorant? Naar jeg deler min Lærdom imellem 99 Mennesker, saa ere de alle ligesaa lærde, som Mester Strussel.

M. Strussel.

Ja, naar de vare det før.

Samuel.

Om Forladelse, Mester Strussel, jeg troer Mester Staff har Ret.

M. Strussel.

Hvorledes? har han Ret?

Samuel.

Forsigtigheden byder at vælge de allerbestemteste Udtryk.

M. Strussel.

De er en Nar med deres Forsigtighed.

M. Staff. Samuel og Visitøren (paa engang).

En Nar? en Nar? han er en Grobian! pak sig! Marsk! — ned af Trappen! (alle tre tage fat paa ham og skubbe ham til Døren).

M. Strussel

(i det han bliver kastet ud).

Og jeg siger, det maae hedde: gjøres hermed vitterligt for alle og enhver, som det er nødvendigt at vide —

Samuel.

Samuel.

Naa, Mester Staff, nu ere vi i Roe, og kan undersøge Contrakten med den tilbørlige Forsigtighed. Læs De!

M. Staff

(sætter sine Briller paa og læser).

Gjøres hermed vitterligt for alle og enhver, som det angaaer —

Struffel

(putter Hovedet ind af Dørren).

Alle og enhver, som det er nødvendigt at vide —

Vistøren

(jager ham bort).

Gesvindt! Gesvindt! bort, bort, bort!

Fierde Scene.

Kaberdar. (fra sit Kammer) De Forrige.

Kaberdar.

Ney, det kan jeg ikke holde længere ud! tør jeg spørge, Sir, om de onde Aander have deres Spil for min Dør?

Vistøren.

Nu har vi just kastet ham ud i største Hast.

Kaberdar.

Hvem? den onde Aand?

M. Staff.

Ja vist, en ond Aand! Dämon! Cacodämon! Spiritus infernalis!

Samuel.

Samuel.

Vi ere her forsamlede, Sir, for at raadslaae om Deres Datters Lykke.

Kaberdar.

Hvad gaaer min Datters Lykke Dem an?

Samuel.

Svar: ret meget. Miß Gurli følede, at hun paa Livets slibrige Bane behøvede en forsigtig Kammerad, som veiede sine Ord, og maalte sine Skridt: hendes fornuftige, roesværdige og upaaklagelige Valg, faldt paa mig. Nu opstaaer altsaa endnu det Spørgsmaal: har Gurlis Fader noget at indvende mod vores Forening? Svar?

Kaberdar

(seer stivt paa ham, ryster med Hovedet, vender sig om, aabner Døren til sit Værelse og kalder)

Gurli!

Gurli (inden for).

Fader.

Kaberdar.

Kom ud!

Femte Scene.

Gurli. De Forrige.

Gurli.

Hvad vil du Fader? (hun bliver Notarius vaer) ha, ha, ha!

Kaberdar.

Vær alvorlig, Gurli!

Gurli.

Gurli
(klapper ham paa Kinden).
Hvad befaler min Fader?

Kaberdar
(peger paa Samuel).
Vil du ægte denne Mand?

Gurli.
Jeg har lovet Liddy det.

Kaberdar.
Elsker du ham?

Gurli.
Jeg elsker Liddy.

Kaberdar.
Liddy bliver ikke din Mand; men han.

Gurli.
Men han er Liddys Broder.

Kaberdar (afsides).
Det er hans største Fortieneste.

Gurli.
Og han vil altid boe, hvor du boer, Fader! Gurli vil aldrig forlade dig og Liddy vil ogsaa boe der. Ikke sandt, naragtige Samuel?

Samuel.
Svar: ja.

Kaberdar.
Du haaber altsaa at blive lykkelig med ham?

Gurli.
Ikke med ham allene; men med ham, med dig, og med Liddy.

Ka=

Kaberdar.

Naa, Gud velsigne Eder! jeg har intet derimod. (han omfavner sin Datter, og siden Samuel, som tager derimod med megen Høitidelighed) Sir, De bliver paa eengang min Søn og min Broder.

Samuel.

Det er mig en dobbelt Ære! en dobbelt Fornøielse! en dobbelt Glæde!

Kaberdar.

Nemlig, naar den bliver dobbelt lykkelig!

Samuel.

Der er ingen Tvivl om, behager De nu, at høre Contrakten oplæse?

Kaberdar.

Lige meget; thi den kan kun angaae mig i en Post: nemlig Medgivten.

M. Staff.

Vi have givet Plads til den — (viser ham Papiret).

Kaberdar.

Og den saa stor, at man kunde skrive derudi et heelt Kongerige med alle de Provindser, som det eier, og inte eier. Har De holdt mig for at være saa rig, Sir?

Samuel.

For meget rig og meget ædelmodig.

Kaberdar.

Virkelig! da maae jeg være et meget sieldent Menneske; thi Rigdom og Ædelmodighed har jeg aldrig

aldrig fundet samlede. Dog enhver Dyd kan arte ud, følgelig Ædelmodighed ogsaa. De veed, Sir, at jeg staaer selv paa Rippet at gifte mig igien, og det er meget mueligt, at et Dusin Børn endnu eengang kan giøre Fordring paa min faderlige Ædelmodighed.

Samuel (forlegen).
Ja.
Visitøren.
Ey, Ey. —
M. Staff.
Hm, Hm.
} tillige

Kaberdar.

Hvor meget holder De for nødvendigt til at kunde leve, hverken trængende eller overflødig, hverken knap eller ødsel?

Samuel.

Naa, ja, i saa Fald maae man hellere regne for meget, end for lidt.

Kaberdar.

Naar vi nu, ved at gaae Middelvejen, traf en en Summa paa 10000 Pund.

Samuel (venlig).

Ah! den vilde vi ikke lade ligge.

Visitøren
(hvisker Samuel i Øret).

Gesvindt! til Sagen! slaae til! gesvindt!

M. Staff.

Og udfylde den ledige Plads med dette Tal.

Samuel.

Samuel.

Desuden smigrer jeg mig med et gunstig Svar paa følgende Spørgsmaal: naar Himmelen nu velsigner vores Ægteskab med Børn?

Gurli.

Ha, ha, ha, hør dog, faae vi Børn?

Samuel.

Jeg haaber det.

Gurli.

Saa vil Gurli ret lee. Gurli har endnu aldrig havt Børn.

M. Staff.

Hora ruit: det hedder: den ædle Tid løber. Behager Dem nu, ved Contrahenternes Underskrivt at meddele denne Contrakt sin tilbørlige Kraft, Fasthed og Uforanderlighed?

Samuel.

Vel talt. Gaae han, min kiere Visitør, og kald min Familie herhid. Alle Personerne maae være tilstæde ved denne Høitidelighed. (Visitøren gaaer) Tillader De mig endnu et Spørgsmaal? i hvad Religion skal de Frugter opdrages, som kan ventes af dette Ægteskab? Svar?

Kaberdar
(lidt varm).

Opdrag dem til ærlige Mænd, for Resten gior med dem, hvad De vil.

Siette Scene.

Sir John. Mistriß Smith. Liddy. Vistøren. De Forrige.

Vistøren.

De komme, de komme.

M. Smith

(efterat hun har giort de tilstædeværende en skiødesløs Compliment; farer hun hastig hen til sin Søn).

Mon fils! du seer din Moder en disespoir! vil du være den Barbar, som indpoder Skovæbler paa et Ferskentræe?

Samuel

(trække hende til sig).

Der er ingen Rose, uden Torner. (De begynde en hemmelig Samtale).

Gurli (til Liddy).

Naa Søster, er du fornøiet med Gurli?

Liddy.

Gurli er en god Pige.

Sir John

(til Kaberdar).

Sir, De har ganske forvildet en gammel Mand i sit Livs Philosophie. Havde man sagt til mig, kiør ud paa Landeveien, hvor tusinde daglig gaae forbie, der vil du finde en Skat! sandelig jeg havde før troet det, end at treffe en Mand, som saa ædelmodig vil forbinde sig med en ruineret Familie, uden Rang og Formue.

Kaberdar.

O vee, Sir, hvad er Deres Europa for et Land, naar det er Alvor, hvad De siger? hos os udruer den varme Sol ikke saadan Daarlighed.

S. John.

S. John.

Deres Haand, Sir. Jeg har saa længe savnet et Tryk af en ærlig Mands Haand. De er min Læge, De gyder nyt Liv og Kraft i en gammel Mands Aarer.

Kaberdar.

Jeg gior intet omsonst, min Belønning er en Perle, (seer kierlig til Liddy) som hverken Ceylon eller det lykkelige Arabien, Japan eller Margarethe-Derne kan frembringe. (taler med Liddy)

Visitøren
(til Mester Staff).

Det er altsammen godt nok; men saadan noget maae afgiøres hastig og gesvindt.

M. Staff.

Ja vist. For alle Ting maae Formaliteterne iagttages. Kierlighed, Tak, Lykfalighed og al saadan Snikfnak, finder sig nok siden.

Samuel.

Men kiere Moder, om De saa laver en Ragout af deres Stamtavle, saa gaae vi dog hver Aften sultene til Sengs.

M. Smith.

Ey min Søn! jeg abandonerer dig; thi jeg seer, at den ædle Modermelk, som du har indsuet, er spildt.

Gurli
(sniger sig bag ved dem, og stikker Hovedet imellem begge).

Hvorfor snakke I saa hemmelig sammen?

M. Smith.

En smuk Levemaade! jeg tør aldrig vove at bringe dette Creatur i en brilliant Sirkel.

Kaberdar
(lidt fortrydelig).

Jeg haaber, Madam, at hun skal spille en en bedre Figur i en huuslig Sirkel af sine Børn.

M. Smith. (spodsk).

Ja vist, en god Husmoder har ogsaa Fortieneſter.

S. John.

I alle Stænder, derpaa er vores Dronning et høit Exempel.

Samuel.

Vi snakke den ædle Tid bort!

Visitøren.

Ja vist, ja vist.

Gurli.

Naa, saa skynd Dem da!

M. Staff.

Contrakten er færdig til Underskrivt.

Samuel.

Velan da! her er Pen og Blæk (i det han ligger Papiret til rette) paa dette Sted behager Miß Gurli at skrive sit Navn.

Gurli.

Troer du, naragtige Menneske, Gurli forstaaer ikke at skrive? Giv hid. (tager Pennen)

Ka-

Kaberdar
(uroelig).

Nok eengang, min Datter, betænk vel! at dit Livs Lykſalighed beroer paa et eneſte Ord. Har du eengang ſkrevet, ſaa kan dit Løfte aldrig kaldes tilbage.

Gurli.

Kiere Fader, Gurli vil immer ſkrive væk, ſee kun, Liddy ſeer ſaa vrmodig til mig. Den gamle Mand ſynes ogſaa at ønſke det, den gamle behager mig; han ſeer ſaa ærlig ud.

Kaberdar.

Naa i Guds Navn! det er din frie Villie, tag imod din Faders Velſignelſe, og — ſom Gud vil — en god Engel være med dig! (Gurli vil ſkrive).

Samuel.

Holdt! ſmukke Gurli! bie endnu et Øieblik! jeg bliver paa eengang ſaa angeſt. Er det viſt, at der ikke er forglemt noget? ingen Klogſkabsregel? ingen Clauſul?

M. Staff.

Ney, Ney, Meſter Staff har ſørget for alting.

S. John.

Min Søn, din Opførſel røber meget liden om Følelſe.

M. Smith.

Maaſkee det ere dine Ahners Geiſter, ſom hviſke til dig i dette vigtige Øieblik.

Samuel.

Nøy, vist ikke, ma chere mere! (til Kaberdar) De 10000 Pund, som De var saa god at tale om, blive dog vel udbetalte strax efter Brylluppet?

Kaberdar
(meget kold).

Paa Bryllupsdagen, Sir.

Samuel
(til Gurli).

Naa saa skriv, smukke Gurli. (Gurli vil skrive) Men dog! bie — endnu et Øieblik! jeg befinder mig virkelig i en underlig Forfatning. Man kan ikke gaae forsigtig nok til Verks. — Kun et Spørgsmaal endnu, Sir: skal de 10000 Pund udbetales i Bankosedler eller i klingende Mynt? Svar?

Kaberdar.

Som De vil, Sir! som De selv vil!

Samuel.

I klingende Mynt da, naar det saa behager Dem.

Kaberdar.

Meget gierne.

Samuel.

Naa, saa skriv De.

Gurli
(i det hun vil skrive).

Du naragtige Menneske! du gior mig Tiden lang.

Samuel.

Holdt! holdt! endnu et Øieblik!

Liddy.

Liddy.

Broder, du bliver ufordragelig!

Kaberdar
(til Liddy).

De er hans Skytsengel.

Samuel.

Der bliver endnu et vigtigt Spørgsmaal tilbage. Naar den smukke Gurlis Fader engang ved Døden afgaaer, og ikke efterlader andre Livsarvinger, saa —

Kaberdar.

Saa er Gurli Arving til min hele Formue.

Samuel (venlig).

Underdanige Tiener! al Tvivl er hævet. Sir Samuel Smith fatter driftig og modig en rask Beslutning. Skriv De Gurli.

Gurli.

Naa da, jeg vil skrive. Men dersom du nok eengang skriger: holdt! saa kaster jeg dig Pennen og Blækhornet i Hovedet.

S. John.

Og det med Rette.

Samuel.

Skriv De! skriv De!
(I det Gurli dypper Pennen for at skrive sit Navn, træder).

Syvende Scene.

Robert og Jack ind. De Forrige.
(Gurli lader Haanden strax synke, og begaber Robert).

Robert.

Hilledøe! her er stort Selskab!

Jack.

Og en Mængde Sirener! ned med Roret, Sir!

Robert.

Du Nar, jeg er ikke Fruentimmerskye.

Samuel.

Du kommer just ret tilpas, for at skrive dit Navn, som Vidne, under min Ægteskabscontrakt.

Robert.

Hiertelig gierne! jeg ønsker megen Lykke paa dette Tog.

S. John.

Robert! der staaer en retskaffen Mand, som herefter skal høre til vores Familie.

Robert.

Det er mig kiert, Sir. Jeg holder ikke af Complimenter. Giv mig Deres Haand, Sir. (ryster den) Jeg er Deres Tiener! og dersom det er sandt, at De er en retskaffen Mand, saa er jeg Deres Ven.

Kaberdar.

Venskab blomstrer i et Øieblik, og bær Frugt med Tiden.

Robert.

Det er sandt, meget sandt! det som bliver moeden for Tiden, rystes ned af den første Vind.

Gurli

(nysgierrig til Gurli).

Hvem er dette Menneske?

Liddy.

Det er Broder Robert.

Gurli.

Gurli.

Broder Robert? Ey! Broder Robert behager mig.

Robert.

Er det Bruden? Jeg glæder mig over Deres Bekiendtskab. (gaaer hen til hende) Tillader De mig et Kys?

Gurli.

Ti, om du vil. (Kysser ham)

Samuel.

Naa Miß, jeg beder Dem at skrive.

M. Staff.

Formaliteterne gaae i Langdrag.

Samuel
(trænger sig hen til Gurli).

Behager Dem?

Gurli
(ryster med Hovedet).

M. Smith
(næsten sagte).

Det er den kiedsommeligste Forlovelse, som jeg nogentid har bivaanet.

Gurli
(til Liddy).

Hør dog, Liddy! Broder Robert behager mig mere, end Broder Samuel.

Liddy.

Tossede Pige!

Kaberdar.

Du bliver barnagtig, Gurli!

Gurli.

Bliv ikke vred, beste Fader! Gurli har sin frie Villie.

Kaberdar.

Den har hun.

Gurli.

Naa Liddy, er det dig ligegyldigt, om Gurli ægter din Broder Samuel, eller din Broder Robert?

Liddy (leende).

Mig nok, kiere Gurli; men ikke Samuel.

Gurli.

Ey! hvad! det naragtige Menneske! hvem vil spørge ham? (hun gaaer hen til Robert) Kiere Robert, vil du vel være saa god at ægte Gurli?

Robert (forundret).

Hvorledes? hvad?

M. Staff.

En besynderlig Casus!

M. Smith.

C'est unique.

Visitoren.

Ubegribelig gesvindt!

Samuel.

Jeg bliver til Steen.

S. John
(leende til Kaberdar).

Een af mine Sønner bliver den lykkelige. Det er mig ligegyldigt hvilken.

Ka-

Kaberdar
(med en betydelig Mine).

Mig ikke.

Gurli.

Naa, du svarer mig ikke?

Robert.

Hvad Fanden skal jeg svare?

Gurli.

Behager jeg dig ikke?

Robert.

O ja.

Gurli.

Naa, du behager mig ogsaa. Du er saadan et snurrigt Menneske, jeg seer dig gierne i Hinene. Dine Hine tale saa, at man altid vil svare, omendskiont man ikke strax veed noget. Naa?

Robert.

Miß, jeg kiender Dem slet ikke. Jeg seer Dem i Dag for første Gang.

Gurli.

Ja vist, jeg ligesaa dig. Men Gurli vil gierne see dig bestandig.

Liddy.

Broder, paa mit Ansvar!

Robert.

For Diævelen! det er en allerkiereste Pige; men jeg kan dog ikke bedrage hende. Miß, jeg er en fattig Diævel, jeg har intet andet, end et Skib paa

150 Læster, dermed løber jeg i Morgen i den vide Søe, og gaaer maaskee til Grunde Overmorgen.

Gurli.

Du skal ikke løbe i Søen, du skal blive hos Gurli.

Robert.

Og sulte med Gurli?

Kaberdar.

Sir, denne Historie er den eeneste i sit Slags, og maae overraske Dem paa en besynderlig Maade. Hun er min Datter: en god Pige, Naturens Barn, hendes Medgivt er 10000 Pund Sterling. Videre har jeg ikke at sige derom.

Robert.

Sir, jeg bryder mig ikke mere om 10000 Pund Sterling, end om en raaden Planke, og jeg vilde ikke gierne lade mig føde ihiel af min Kone.

Gurli.

Du Nar, jeg vil føde dig; men ikke føde dig ihiel. Tag mig kun, det skal ikke fortryde dig. (klapper ham paa Kinden) Jeg vil have dig saa kier, saa kier —

Robert (leende).

En løierlig Hændelse! Naa i Guds Navn! jeg er fornøiet.

Gurli (glad).

Er du? lad mig kysse dig!

Samuel.

Robert! er det broderlig handlet? saaledes at snappe min Lykke bort for Næsen af mig?

Robert.

Robert.

For Diævelen! Nej! — Nej Miß, jeg kan ikke tage Dem til Kone.

Gurli (bedrøvet).

Ikke? hvorfor ikke?

Robert.

Min Broder har ældere Fordringer paa Dem.

Gurli.

Din Broder er en Nar!

Samuel.

Sagte Miß! har De ikke hundrede Gange lovet at ægte mig? Svar?

Gurli.

Om det just er hundrede Gange, det veed Gurli ikke; men jeg har lovet det!

Samuel.

Got. Var de ikke nu i Begreb med at underskrive Contrakten? Svar?—

Gurli.

Jo vist var jeg; men nu vil jeg ikke mere.

Samuel.

Broder, du har hørt, hvorledes Sagerne stode.

Robett.

Det har jeg. Nej Miß, der bliver intet af.

Gurli.

Men, jeg vil ikke! jeg vil ikke! jeg vil ikke! du naragtige Samuel, hvad vil du gjøre med Gurli? Gurli vil ikke have dig!

Robert.

Robert.

Det er ligemeget, Miß. De kan giøre, hvad De behager; men jeg er hans Broder, og jeg tør, Diævelen annamme mig, ikke ægte Dem.

Gurli.

Siig mig ret alvorlig; behager jeg dig?

Robert.

Ja min Siel behager du mig.

Gurli.

Naa, saa maae du ægte mig! Liddy sig ham det.

Liddy.

Søsteren kan kun raade og bede; men ikke befale.

Gurli.

Hvo kan da befale ham? (til S. John) du er jo hans Fader? befal du!

S. John.

Veed Gurli ikke af sin Fader, at Børnene have deres fri Villie i saadanne Tilfælde.

Gurli.

Nu, saa bed ham! naar min Fader beder mig, saa giør jeg alt, hvad han vil have. Ja, ja, Fader, beed ham! beed ham! (i det hun hopper omkring, og klapper ham paa Kinden, stoder hun ham af en Hændelse paa den podagriske Fod).

S. John.

O Vee! O Vee, mit Been, mit Been! gid du skee! O Vee!

Gurli

Gurli
(forskrækket og angest).

Bliv ikke vred! Gurli har ikke giort det med Willie!

S. John.

Liddy, hielp mig bort! hielp mig udaf denne Trængsel! her ere saa mange Mennesker omkring mig, og der kommer dog ingen Ting i Rigtighed. bort! bort!

Kaberdar
(til Liddy).

Tillad, at jeg følger Dem.

Liddy.

Meget gierne.

(Begge kiøre den Gamle ind).

Ottende Scene.

M. Smith. Gurli. Robert. Jack. Samuel. M. Staff. Visitøren.

Gurli
(meget bedrøvet).

Jeg har stødt den arme gamle Mand paa sin syge Fod. Gurli har vist ikke giort det med Willie.

M. Smith.

Ha, ha, denne Scenes denouement har amuseret mig lidt.

M. Staff.

Saadanne Sponsalia har jeg endnu aldrig truffet in praxi.

Vi-

Vistoren.

Dersom man ikke hastig og gesvindt griber til andre Forholdsregler —

Robert.

Saa bliver der intet af hele Sagen.

Jack
(til Robert).

De er dreven paa ham — og har stoppet ham Farten.

Samuel.

Blodet styrknes i mine Aarer, hvilket Labyrint jeg har viklet mig udi, af bare Forsigtighed!

Gurli
(til Robert).

Naa, Suurmule! har du betænkt dig? vil du ægte Gurli?

Robert.

De synes at være en god Pige. De elsker Liddy, som deres Søster, ikke sandt?

Gurli.

Ja, det gior Gurli.

Robert.

Saa sæt nu engang, at Liddy vilde ægte en god brav Mand, og De zonikavæk tog ham bort lige for hendes Næse. Kunde De det?

Gurli.

Fy, det kunde Gurli aldrig giøre.

Robert.

Og dog forlanger De af mig, at jeg skal spille min Broder saadan en Streg?

Gurli.

Gurli.

Elsker du da den naragtige Samuel ligesaa høit, som jeg elsker Liddy?

Robert

(standser noget).

Han er min kiødelige Broder.

Gurli.

Ak Gud! det er bedrøveligt. Gurli maae græde.

Jack.

Veiret begynder at blive slet, der gaaer hul Søe.

M. Staff.

Af det, som er hændet, kan man abstrahere og ominere, at mit Officium for det første er overflødigt. Jeg iiler derfor. —

Samuel.

Bie, bie dog, Mester Staff!

M. Staff.

Ey, hvortil? alle mine Timer have Guld i Mund. Min Forsømmelse i Dag stiller jeg imidlertid a Conto, og har den Ære, paa det beste at recommendere mig til hele Selskabet. (gaaer).

M. Smith.

Ha, ha, ha. Det var altsaa Enden paa Visen. Saa gaaer det, naar man fornægter en nobel Tænkemaade. (gaaer i sit Kammer).

Samuel

(efter en Pause).

Nu opstaaer billig det Spørgsmaal: hvad skal man nu giøre? Svar: jeg veed det ikke. (gaaer efter sin Moder).

Jack.

Luften bliver klar, Herre. (peger paa Visitoren, som er bleven staaende af Nysgierrighed) Men der staaer endnu en Vandaase.

Robert.

Sæt en Kugle i den.

Jack
(til Visitoren).

Min Ven, strak sine Mersseil, og styr Coursen ud af Døren.

Visitoren.

Min Ven! vær saa god og hold Mund! jeg er her i Embedsforretninger.

Robert.

Embedsforretninger? naar er min Faders Huus bleven til en Toldbod.

Visitoren.

Forstaae mig ret, Sir! det hører til mine Embedsforretninger, at tiene min dyrebare Principal, Mester Samuel Smith, med Virksomhed og Hurtighed. Saa tit jeg kan stiele mig bort et Korteer, eller kun en Minut, eller ogsaa blot en Secund, saa iiler jeg gesvindt, gesvindt herhid —

Robert.

Og nu beder jeg ham, min Herre, at iile gesvindt, gesvindt herfra.

Visitoren.

Men kunde jeg ikke faae at vide, hvorfor?

Jack.

Jack.

Fordi det stikker og kløer mig saaledes i Næverne, ligesom der sadt et Saar, der vilde læges, paa hver Fingerende.

Visitoren.

Naa, saa vilde De maaskee ikke tage ilde op, naar jeg sagde Farvel, saa hastig og gesvindt, som mueligt.

Robert.

Slet og aldeles ikke, jo hastigere, jo bedre.

(Visitoren gaaer).

Niende Scene.

Gurli. Robert. Jack.

Jack.

Hvad mener De, Sir? skal den gamle Jack ogsaa ligge for Anker derude, og vente, til De giver ham Signal?

Robert.

Ney, du kan blive.

(Gurli har imidlertid staaet i en Krog og grædt).

Robert.

Hvad feiler Dem, Miß?

Gurli.

En Mand.

Robert.

Saa gift Dem med min Broder Samuel.

Gurli.

Jeg skiotter ikke om ham! jeg vil have dig.

Robert.

Hvorfor da just mig?

Gurli.

Det veed Gurli ikke selv. Du er et ondt Menneske, du kommer mig til at græde, og dog elsker jeg dig. See kun, Broder Robert, allerede i nogle Uger har det immer været, ligesom jeg feilede noget, og saa sagde min Fader: Gurli maae tage sig en Mand. Nu vilde Gurli ogsaa gierne giøre det, og saa spurgde min Fader, hvad for en Mand, jeg vilde have? det kom Gurli altsammen ud paa eet. Men siden Gurli har seet dig, saa kommer det hende ikke længere ud paa et.

Robert.

Næsten mig ikke heller.

Gurli.

Tag mig kun til Kone! jeg skal elske dig mere, end min Papagøie og min Kat. Jeg skal klappe dig, som min Kat, og made dig, som min Papagøie.

Robert.

At klappes og mades af dig, beste Gurli; er vist nok ingen slem Udsigt i Fremtiden.

Gurli.

O, vi vil leve saa fornøiede sammen, du og jeg, min Fader og min Papagøie, Liddy og min Kat!

Robert.

Ja, ja, naar kun — fordømt! — det kommer mig for, som det ikke er saa gandske ærlig handlet. Din søde Sladder vil dysse min Samvittighed i Søvn. Hør Gurli, kan du ogsaa lyve?

Gurli.

Gurli.

Lyse? hvad er det?

Robert.

At tale anderledes, end De tænker.

Gurli.

Ha, ha, ha. Nej, det kan Gurli ikke, men kan jeg bevise dig en Tieneste dermed, saa vil jeg lære det.

Robert.

Gud bevare mig! sig mig oprigtig, dersom nu Broder Robert slet ikke vil ægte dig; vil du saa tage Broder Samuel?

Gurli.

Nej aldrig! Gurli vil aldrig ægte den naragtige Samuel; Gurli kan slet ikke lide ham mere.

Robert.

Men — men for Diævelen! er det ikke et Skielmstykke, at spænde Krog for sin Broder? hvad mener du Jack? tør en ærlig Karl kapre denne Priis op med en god Samvittighed?

Jack.

De maae best vide, hvor dybt Deres Fregat stikker. Men hvad Deres Broder angaaer, saa vilde jeg inte bryde mig mere derom, end om et Stykke skimlet Beskøit. Han gaaer om paa Skandsen og kneiser med en skrammeret Vams, og allehaande Trarara; men jeg vilde ikke raade nogen brav Pige, at lade ham komme om Bord.

Robert.

Det tænker jeg ogsaa, Jack. Den arme uskyldige Pige vilde faae en hæslig Reise. — Top Gurli! jeg tager dig til Kone.

Gurli

(falder ham om Halsen).

Nu er du min kiere Broder Robert! nu vil Gurli igien lee, hoppe og springe!

Robert.

Bie! nu er du min Brud, derfor maae jeg forære dig en Ring. Den er just ikke saa meget værd, den er kun af Guld; men den betyder ligesaa meget, som den største Juvel i Kongens Skatkammer. Der tag!

Gurli.

Hvad skal jeg giøre med den?

Robert.

Sæt den paa din Finger. Saa! det betyder, at jeg elsker dig.

Gurli.

Ha, ha, ha. Du snurrige Menneske! jeg vil ogsaa hente en Ring til dig, og det betyder, at jeg elsker dig igien. Ikke sandt?

(Hun hopper i sit Kammer).

Tiende Scene.

Robert. Jack.

Robert.

Jack? hvad mener du? ligger jeg paa god Ankergrund, eller sidder jeg imellem Klipperne?

Jack.

Jack.

De maae hive Loddet i Deres Hierte.

Robert.

Men det er en smuk Pige, ikke sandt? Sig mig dog, Jack, hvorledes har den lille Hex baaret sig ad, at bringe mig saa hastig under sit Læ?

Jack.

Det veed jeg inte. Jeg stod ikke ved Roret, og har heller ikke styret Kursen.

Robert.

Imidlertid, ærlige Kammerad, saa vilde jeg gierne høre din Mening om hendes Reisning. Vi have nu været sammen i saa mange Bugter og Kroge; du kiender mig indvendig og udvendig ligesaa got, som din Hængekoje; du har baaret mig paa dine Arme, da jeg endnu ikke kunde lægge en Spledsning, sig mig frie og frank, hvad tænker du om denne Historie? den Pige er smuk, god, og har 10000 Pund Sterling.

Jack.

Ja, ja, det er en smuk, munter Pige, som forstaaer sit Compas, og takler nydelig; men —

Robert.

Naa, men? herud dermed!

Jack.

Gode Gud! det er med Konerne, som det er. Dersom jeg var i Deres Sted, saa vilde jeg sige: jeg seer nok hvor Landet ligger; men jeg vil være fordømt, naar jeg ikke seiler Spidsen forbie.

Robert.

Jeg kan ikke, Jack! jeg har mistet min Takkelage.

Jack.

Det er slemt.

Robert.

Jeg frygter næsten, at jeg maae vende Kiølen i Veiret.

Jack.

Det er meget slemt! saa synker De til Bunds uden Redning.

Robert.

Det skulde jeg dog ikke tænke; Jack, jeg haaber endnu at komme i stille Farvand. See kun, den Pige er alt for brav! hun bær hendes Siel i hendes Øine, og der intet falskt i hendes Øine; hendes Hierte svæver paa hendes Tunge, og hendes Ord er reen Viin, sød som Saften af en Cocusnød.

Jack.

Men en Kone er ligesaa lidt at troe, som en Vandhvirvel paa Søen. I Begyndelsen er Livet fuldt af Holla og Heysa! men seiler De kun eengang imod Strømmen af hendes Tilbøieligheder; saa begynder Stormen strax at hyle fra Syd og fra Nord, fra Østen og Vesten. Og betænk saa eengang, Sir; nu regierer De deres Skib, som De behager, De letter Anker, naar det falder Dem ind, De styrer, hvorhen De har Lyst; mener De, at De kan giøre ligesaa, naar De tager en Kone om Bord?

Robert.

Robert.

Tie kun, ærlige Jack! jeg mærker nok, det var ikke mit Alvor, da jeg spurgde dig til Raads; thi til Trods for alt det, som du der siger, har jeg besluttet, at lavere min Tour væk, om jeg saa kun havde 6 Streger af Vinden!

Jack.

Lykke paa Reisen.

Ellevte Scene.

Fazir. De Forrige.

Robert.

Endelig, Kammerad, faae vi dig eengang igien at see. Hvor Diævelen har du været, siden vi tømmede det sidste Glas Porter i Middags?

Fazir.

Jeg var paa vores Skib. Jeg vilde aldrig komme i dette Huus tiere, og nu er jeg her dog igien; jeg veed ikke selv, hvorledes det gaaer til.

Robert.

Var du paa Skibet? Ere vores Folk brav lystige?

Fazir.

Kun alt for lystige! Deres Glæde jagede mig bort igien, thi jeg kunde ikke fornøie mig med Dem.

Robert.

Hvorfor ikke?

Fazir.

Hvor du ogsaa kan spørge! see Robert, det er naragtigt at fortælle. Jeg gik i mit Lukaf, lagde

mig i min Køje og saae op under Dækket, som jeg pleiede at giøre paa Reisen, naar jeg vaagnede. Der har nu Linen, hvormed Køjen er giort fast oppe i Dækket — men du maae ikke lee af mig.

Robert.

Nøy, nøy, kun videre!

Fazir.

Naa, Stikket af Linen har snoet sig som et L, det seer ud ligesom et L.

Robert.

Ja, ja, Kierlighed er i Stand til at danne et heelt Alphabet deraf.

Fazir.

Saa tit jeg vaagnede om Morgenen, og saae op til dette L, saa blev jeg glad, mine Tanker svævede videre, end mine Øine, og dette L. holdt mig mangen Time i Sengen. Ak! i Dag har dette L. første Gang jaget mig ud.

Robert.

Arme Dreng! hvad mener du Jack, han kan ikke hielpes?

Jack.

Han er svær ladet. Han maae kaste Kierligheden over Bord, ellers synker han.

Fazir.

Kiere Robert, skal du snart seile igien?

Robert.

Du Nar! jeg har jo endnu ikke losset, og saa maae jeg først sørge for en nye Fragt igien.

Fazir.

Hvor længe kan alt dette vare?

Robert.

Robert.

I det mindste 6 Uger.

Fazir.

6 Uger? Ak Robert! saa er den arme Fazir allerede længe død, hvorfor blev jeg ikke i mit Fædreneland? saa var jeg død tillige med mine Brødre! her maae jeg døe allene! der havde dog en eller anden god Siel grædt for mig, her skal ingen græde for mig.

Robert.

Dreng! du gior mig blødhiertet! dersom det kan trøste dig, at Liddy, efter al Anseelse, faaer en meget brav Mand —

Fazir.

Det burde rigtig nok trøste mig; — men det trøster mig dog ikke! jeg er ogsaa brav, ikke sandt?

Robert.

Men ikke rig!

Fazir.

Fy, Robert! har jeg ikke ofte hørt dig sige: Ærlighed er bedre end Rigdom?

Robert.

Gandske vist; men Ærlighed gnaver kun paa de Been, som Rigdom kaster under Bordet.

Fazir.

Lad saa være! det kommer mig for, som jeg aldrig skulde have sultet ved Liddys Side. Husker du endnu den arme Negerslave? da vi eengang spadserede sammen paa Jamaica. Han arbeidede paa en Sukkerplantage. Sveden løb ham ned af Panden, ved Siden af ham stod en Krukke Vand, og dog sang

han

han munter og glad en morisk Vise. Gode Ven, sagde du til ham: det er et svært Stykke Arbeide? Ja vist, svarede han, og tørrede Sveden af sig med den flade Haand. Nu tog det ene Ord det andet. Vi spurgte, hvorledes han kunde smile saa fornøiet ved sin haarde Skiæbne? da pegede han paa en Busk, som laae et par hundrede Skridt længere borte, under Busken sad et sort Fruentimmer med tre halv nøgne Børn, hvoraf det yngste laae ved hendes Bryst. Og da Negerslaven pegede derhen, saae han saa inderlig fornøiet ud — ney, saadan et Smiil prydede aldrig en Konges Ansigt! — Ak, dersom Liddy kun havde vildet! Fazir skulde have arbeidet, som hiin Slave, og smilet, som han.

Robert
(som er blevet gandske bevæget).

Kom, kom! vi vil brække Halsen paa et par Flasker Viin.

Fazir.

Jeg ikke. Jeg vil hverken spise eller drikke. Jeg vil sulte ihiel.

Tolvte Scene.

Gurli. De Forrige.

Gurli
(med en Diamantring paa Fingeren).

Naa, her er jeg. (Hun seer Fazir, bliver staaende, krymber sammen, og seer ham stivt og maallos i Ansigtet).

Fazir
(farer ligeledes tilbage ved at see hende. I hans vilde Øine, som er heftede paa hende, staaer afmalet Skræk og Fortvivlelse).

Robert.

Robert.

Naa? har Lynilden rammet jer begge?

Gurli (bæver).

Broder Robert, seer du noget staae der?

Robert.

Ja vist.

Gurli.

Seer du det virkelig?

Robert.

Ja dog, jeg er jo ikke blind.

Fazir.

Robert, seer du den Geist?

Robert.

Jeg seer en Nar, og den er du.

Fazir.

Kiere Robert, dette Legeme tilhørte før min Søster Gurli; spørg dog! hvad for en Siel, der er vandret i det efter hendes Død?

Robert.

Din Søster?

Gurli.

Ja, ja, Robert. Denne Geist heed før Fazir, og var min Broder — ak! min kiere Broder!

Robert.

Nu begriber jeg det — Børn, bliv dog ved Eders fem Sandser! først saadan en Forskrækkelse! og nu saadan en Glæde! — I ere ikke Geister — jeg beder Jer, Børn, bliv ikke tossede! — omfavner hverandre! Broder Fazir og Søster Gurli.

Fazir og Gurli (tillige).

Ikke Geister? (de nærme sig til hinanden med udstrakte Arme).

Fazir.

Fazir.

Lever du virkelig, Gurli? } tillige

Gurli.

Lever du, min Fazir?

Robert

(meget bevæget).

Hvad mener du Jack?

Jack

(viſker en Taare af ſine Øine).

Land, Land.

Robert.

Ret Jack. Det har jeg aldrig følet, naar jeg efter en lang og farlig Reiſe ſik Øie paa et uventet Land.

Fazir og Gurli

(ſom pludſelig falde over til den meeſt overdrevne Glæde).

Han lever! hun lever! Søſter Gurli! Broder Fazir!

Her kan Digteren ikke foreſkrive Skuespillerne noget; de hoppe, dandſe, ſpringe, ſynge, lee og græde verelvis. Glæden er altid vanſkelig at efterligne, helſt ſaadanne ufordærvede naturlige Menneſkers Glæde. Robert og Jack ſtaae gandſke tauſe og gotte ſig ved dette glædefulde Skuespil).

Trettende Scene.

Muſſaffery. De Forrige.

Muſſaffery.

Jeg hører din Stemme, Gurli! men — hvad —

Fazir.

Ogſaa Muſſaffery —

Muſſaffery.

Fazir? du lever? (trykker ham heftig til ſit Bryſt) hvorledes er det med mig? — hvor er jeg? — mit

gamle

gamle Hoved — ja, ja, han lever! (ude af sig selv) Vi vil helligholde en Pangol! vi vil koge Riis med Melk! (i det han løfter Hænderne imod Himmelen og bukker sig tre Gange ned Jorden) lovet være Brama! lovet være Brama! hvor er min Herre? hvor er Kaberdar? vi vil male Hornene paa en Koe! — vi vil krandse den med Blomster!

Fazir.

Kaberdar! — hvad siger han? — Gurli! lever min Fader ogsaa endnu?

Gurli.

Frisk og sund! frisk og sund! Fader! Fader!

Fazir
(henrykt af Glæde).

Hvor? hvor? Fader! Fader!

Fiortende Scene.

Mistriß Smith. Kaberdar. Sir John, (som kiøres ind af) Samuel. De Forrige.

M. Smith
(i det hun triner ind).

Ciel! hvilken øbelagtig Allarm!

Kaberdar
(i det han bliver sin Søn var).

Gud! hvad er det?

Fazir
(omfavner hans Knæ).

Min Fader!

Gurli og Mussaffery
(hoppe omkring ham).

Han lever! han lever!

Ka-

Kaberdar

(omfavner sin Søn med Heftighed).

Du lever? o Brama! kan du tilgive mig al min Tvivl og Murren? min Førstefødte lever! jeg trykker ham i mine Arme! jeg har min Søn igien! hvad er Fyrstens Guld og Diadem mod dette Øieblik?

Mussaffery

(bukker sig dybt til Jorden).

Vi takke dig Brama! vi takke dig!

Kaberdar

(løfter Øine og Hænder mod Himmelen).

Ja, vi takke dig med stille Bønner.

S. John.

O! søde, glade Øieblik! smertestillende Lægedom!

M. Smith.

En Roman; ret en Roman!

Samuel.

Det synes mig ogsaa. Jeg tvivler endnu meget om Sandheden.

Robert.

Giør dig ingen Umage, Broder, jeg staaer inde derfor.

Kaberdar.

Tal min Søn! ved hvilket Mirakel undslog du vores Mordere?

Fazir.

Jeg svævede længe omkring i Vildfarelse; men en god Engel ledsagede min Trin. Jeg vidste ikke, hvor jeg gik hen, eller hvad der skulde blive af mig. Overalt blev jeg forfulgt, uden at vide det; og overalt flygtede jeg fra dem, uden at vide det. Brama har opholdt mig.

Mus-

Mussaffery
(bukker sig dybt).
Lovet være Brama!

Fazir.

Paa den tiende Dag efter min Flugt, da Hunger og Mathed kastede mig til Jorden; steeg jeg med megen Møje op paa en Høi, og pludselig laae det grændselose Hav for mine Øine. Et fremmed Skib seilede just derfra, det var neppe et Kanonskud borte fra Strandbredden. Ak! tænkte jeg, dersom jeg nu var kommen en Time før; saa havde dette Skib taget mod mig, og for bestandig revet mig ud fra alle Farer. Jeg viklede i en Hast min Turban fra hinanden, jeg lod Musselinet flagre i Luften, vinkede og skreeg, saa høit jeg kunde; men forgieves! Skibet seilede afsted med frisk Vind. Jeg var nær ved at fortvivle; Hungeren drev mig ned til Stranden paa en ubanet Vei, hvor jeg aldrig havde været før. Der søgte jeg Søesnegle, uden at bryde mig om, man greb mig eller ei. Hvilken Glæde! pludselig seer jeg nok et Skib at ligge til Ankers bag en Klippe; Kaptainen var denne brave Mand. (peger paa Robert) Ham takker jeg for min Befrielse, mit Liv, og min Underholdning lige til i Dag.

Mussaffery
(bukker sig meget dybt).
Lovet være Brama!

Gurli
(flyer hen til Robert, og falder ham om Halsen).
O, du gode Menneske!

Robert.

Lapperie!

Kaberdar
(ryster Roberts Haand).

Sir, naar De engang bliver Fader, saa skal De føle, at en Faders Taknemmelighed mangler Ord for saadan en Velgierning.

Robert.

Sir! jeg skammer mig ved Gud! da jeg tog imod dette unge Menneske, tænkte jeg hverken paa Tak eller Belønning. Jeg fulgte mit Hierte, og see, jeg har reddet mig en Ven.

S. John.

Omfavn mig min Søn — Gud velsigne dig!

M. Smith
(rækker ham Haanden til at kysse paa).

Mon fils, din noble Tænkemaade har gandske enchanteret mig.

Robert.

Beste Moder! min Tænkemaade var i det Øieblik saa lidt nobel, at jeg endogsaa frygter, der var lidt Misundelse og Jalousie imellem; thi Aftenen forhen havde tre ulykkelige Flygtinger reddet dem paa det Skib, som laae til Ankers ved Siden af mig, og jeg ærgrede mig, min Siel! fordi Skiæbnen havde ført Dem om Bord til min Nabo.

Kaberdar.

Vi vare disse tre Flygtninge. Hiin brave Mand reddede Fader, Datter og Ven; denne brave Mand bringer mig ogsaa min Søn tilbage.

Gurli.

Ikke sandt, Fader? Gurli tør nok gifte sig med dette gode Menneske?

Ka-

Kaberdar.

Hiertelig gierne, naar han vil have dig.

Gurli.

Naar han vil? jo vist vil han! ikke sandt, gode Robert?

Robert
(til Samuel).

Broder, du maae ikke tage mig det ilde op! min ædelmodige Afstaaelse skulde slet ikke hielpe dig; thi hun tager dig dog ikke.

Gurli.

Ney, sandelig ikke! Gurli vil aldrig ægte dig, naragtige Samuel.

Samuel.

Her opstaaer billig det Spørgsmaal: hvad skal Sir Samuel Smith nu tage sig for? Svar: hænge sig — dersom kun Forsigtigheden tillader det.
(gaaer).

Kaberdar.

Alting forener sig, for at bevise mig, at jeg intet vandt, da Skiæbnen satte et Diadem paa mit Hoved; og at jeg intet tabte, da Skiæbnen igien rev det ned. Gode Børn, prøvede Venner — hvad feiler nu i min Lykke? en brav Kone! hende har jeg ogsaa fundet. — Madam, jeg fattes kun Deres Samtykke. Jeg elsker Deres Datter Liddy. Vel kiender jeg Deres Grundsætninger og Deres Ærefrygt for gamle Familier; men jeg haaber tilstrækkelig at opfylde alle Deres Fordringer, naar jeg forsikrer Dem: at jeg var regierende Fyrste af Mysore, og at mine Forfædre allerede bare Vaaben med Ære; den gang Alexander ødelagde store Indien.

M. Smith.

Jeg falder i Forundring! — et saa gammelt Huus! — Jeg skulde holde det for en Ære, at optage Dem i vores Familie med aabne Arme.

Fazir.

Ak, Fader!

Kaberdar.

Naa.

Fazir.

Ak, kiere Fader!

Kaberdar.

Hvad vil du, kiere Søn?

Fazir.

Du har givet mig Livet, og vil igien tage det fra mig?

Kaberdar.

Jeg forstaaer dig ikke.

Fazir.

Jeg elsker Liddy saa høit.

Kaberdar.

Saa? — og Liddy? —

Fazir.

Jeg har ingen Roe, hverken Dag eller Nat.

Kaberdar.

Hør, gode Dreng, det kan Liddy kun afgiøre. Det er sandt nok, du fylder neppe 20 Aar, og frisk Ungdom blomstrer paa dine Kinder. Jeg har derimod 35 paa Nakken. Imidlertid, saavidt jeg kiender til Liddy, vil det neppe bestemme hendes Beslutning. Lad

see,

see, vi vil kalde paa hende. Dersom hendes Hierte taler til din Fordeel; saa vil jeg bære min Skiæbne med Taalmodighed.

Robert.

Friſk op, Jack! let Anker og ſtyr ind i Liddys Kammer. Vi lade hende bede at ſætte ſin Kurs herhen.

Jack.

Vel! vel!

(han gaaer),

Gurli.

Fader, jeg ſkal ſige dig, hvem af Jer to Liddy vil tage.

Kaberdar.

Naa?

Gurli.

Min Broder Fazir.

Kaberdar.

Hvoraf veed du det?

Gurli.

Han er ſmukkere end du.

Kaberdar.

Ak, kiere Pige! Liddy er ikke et Barn, ſom du.

Robert.

Jeg frygter, hvad denne Poſt angaaer, ſaa vil Fruentimmerne altid blive Børn.

S. John.

Det maae gaae, ſom det vil; ſaa ſeer jeg dog to lykkelige Par for min Død.

M. Smith.

Ret, mon cher! denne Dag forsoner mig igien med Lykken; og jeg skal engang roelig hensove til mine Ahner. Men Samuels Skiæbne gaaer mig dog til Hierte.

Gurli.

Den arme, naragtige Samuel! det gior mig dog ondt for ham! hvad mener du Robert? jeg vil ægte ham ogsaa.

Robert.

To Mænd paa eengang? Ney Gurli, det frabeder jeg mig.

Gurli.

Naa, som du vil. Gurli bryder sig ikke derom.

Femtende Scene.

Liddy. Jack. De Forrige.

Robert.

Heyda, Søster! jeg gratulerer dig, du er forlovet.

Liddy (nedslagen).

Ja jeg er forlovet.

Robert.

Men, med hvem? det er endnu et Spørgsmaal.

Liddy.

Med hvem? med denne Mand her. (peger paa Kaberdar)

Robert.

Holdt, holdt! ikke saa rask!

Ka-

Kaberdar.

Miß, jeg frietager Dem fra Deres Løfte. Fader og Søn staae her for Dem.

Liddy
(forundret).

Fader og Søn?

Kaberdar.

Ja, dette unge Menneske er min Søn. Han elsker Dem, jeg elsker Dem ogsaa. Vælg nu frit.

Gyrli
(til Liddy).

Tag Sønnen, han er smukkere end Faderen.

Kaberdar.

Deres Hierte maae afsige Dommen.

Liddy
(meget forlegen).

Mit Hierte? — ak! —

Fazir
(med nedslagne Øine).

Kiere Miß!

Robert.

Naa, Søster. Lad det dog faae Ende!

Liddy.

Hvorledes kan jeg — jeg har jo allerede givet mit Ord.

Kaberdar.

Naar De altsaa ikke havde givet Deres Ord — saa vilde De? (Liddy tier) Jeg forstaaer Dem. (ligger hendes Haand i Fazirs Haand) Gud velsigner Eder Børn.

Fazir

Fazir'
(omfavner Liddy).

Ak, kiere Miß.

Mussaffery
(bukker sig dybt).

Lovet være Brama!

Kaberdar
(viſker en Taare af sine Øine).

En eeneſte bitter Taare! retſaa! Glædens Bæger var alt for ſødt.

Robert.

Naa Jack, hvad mener du?

Jack.

Jeg mener, at nu maae jeg boogſere mit gamle brøſtfældige Skrog allene om i Verden. Nu er hundrede og eet ude. Min Takkelage er forſlidt, Skuden er læk, hvad ſkal der blive af mig?

Robert.

Du ſkal blive hos mig. Saa længe jeg endnu har en Beſkyt, hører det halve dig til, indtil din Reiſe eengang faaer en lykkelig Ende, og du lander paa Himmelens Brede.

Jack.

Jeg takker Dem, Sir! jeg takker Dem. Nu ønſker jeg Dem alle ſmukt Veir og god Vind paa Reiſen!

Det kgl. Bibl. Bogb.